UFO NYT

JANUAR
FEBRUAR . 1967 1

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg,

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

☆

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder 1
Ufologi 2
Observationer 6
UFO'er i fortiden 10
Landinger og kontakter 20
Brevkassen 22
Filosofi 25
Diverse 32

Hvad sker...?

Hvert nytår stiller ufologer sig selv det samme spørgsmål: »HVAD SKER DER I ÅR? VIL ÅRET BRINGE EN OPKLARING AF FÆNOMENET, ELLER....?«

Vi ved det ikke, men umiddelbart er der intet, der tyder på, at de officielle institutioner har i sinde at ændre politik m.h.t. større offentlighed i UFO-problemet. Dog bør det vel nok nævnes, at den amerikanske UFO-organisation NICAP har hilst det nye skridt i den amerikanske UFO-politik velkommen, idet man regner med, at Colorado Universitetet vil arbejde sagligt med problemerne. Efter oplysninger fra NICAP er Universitetet ikke bundet til kun at arbejde efter luftvåbnets direktiver, men er frit stillet m.h.t. samarbejde med bl.a. NICAP eller enhver enkeltperson, der måtte have oplysninger at stille til rådighed. Den nye UFO-undersøgelses-gruppe er også frit stillet m.h.t., hvad de ønsker at offentliggøre. NICAP anfører endvidere, at Colorado videnskabsmændene heller ikke er bundet af de afgørelser og konklusioner, som luftvåbnet tidligere har truffet.

Vi kan altså ikke vide, hvad der vil ske, men kun håbe det bedste. Derimod kan vi konstatere, at interessen for fænomenet i det sidste år er steget meget betydeligt. Det er ikke blot aviser og ugeblade, som viser sagen opmærksomhed, men også et stigende antal videnskabsmænd har udtalt sig i positiv retning. Flere kendte videnskabsmænd er gået hårdt i rette med myndighedernes behandling af UFO-sagen. Senest har UFO-NYT fra NICAP fået meddelelse om, at blandt de protesterende videnskabsmænd finder man nu også dr. J. Allen Hynek, den videnskabelige leder af det amerikanske luftvåbens UFO-undersøgelsesprogram (se notits andetsteds i bladet).

Vi kan ikke sige noget konkret om, hvad der er grunden til denne holdning, men det er ganske påfaldende, at udviklingen på rumfartsområdet tilsyneladende har skabt et gunstigere klima for de mange mennesker verden over, som ofrer tid og penge på at komme til bunds i problemet. Vi håber i de næste numre af UFO-NYT at kunne bringe en række verdenskendte personligheders syn på fænomenet »De flyvende tallerkener«.

— — —

Det var med stor forbavselse, at jeg kort efter jul i Danmarks fjernsyn hørte en videnskabsmand udtale: »At han ikke turde udelukke muligheden af »laverestående liv« på Månen, men at man intet kunne sige med sikkerhed, før man kom derop«. En ganske enestående frimodighed, som ville have været utænkelig for blot få år siden. Udtalelsen forekommer på en måde paradoksal, når man betænker, at videnskaben i dag er i besiddelse af flere oplysninger end tidligere, da man »helt sikkert« kunne sige....

De sidste ti år har været enestående interessante for den, der studerer universet. På intet andet videnskabeligt område har man, i løbet af så kort et åremål, måttet ændre så mange »kendsgerninger«, som netop på det astronomiske, og nu nærmer tiden sig, hvor det første menneske fra Jorden vil sætte foden på Månens overflade. Hvad vil dette menneske se og konstatere, og hvilken indflydelse vil eventuelle nye opdagelser få for udviklingen på Jorden? Igen må vi sætte et spørgsmålstegn, men vi bør nok følge nøje med i denne udvikling. Dog bør vi ikke stoppe vor egen aktivitet på det ufologiske område.

— — —

De sidste 2 års stigende interesse for UFO-sagen har vist, at vore få foredragsholdere ikke længere kan klare de mange forespørgsler om foredrag. Vi har derfor tænkt os at opbygge en stab af foredragsholdere, som både har lyst og vilje til at give et nap med i oplysningsarbejdet, og som på nøgtern og saglig måde kan orientere om fænomenet. Vi efterlyser derfor ufologer, som kunne tænke sig at være med i dette arbejde. Vi vil selvfølgelig hjælpe de pågældende med både vejledning og materialer til foredrag (se andetsteds i bladet).

— — —

Til slut en opfordring til alle vore læsere. De kan alle være med i et aktivt oplysningsarbejde ved at skaffe flere abonnenter til UFO-NYT og ved at udbrede kendskabet til vore to brochurer UFO-ORIENTERING (2 kr.) og UFO-BILLED-HEFTET (3 kr.). Alle materialer kan bestilles ved vort regnskabskontor (se adressen på side 2).

F.P.

Hvad mener han...?

I fortsættelse af vor enquete om kendte personligheders syn på UFO-sagen bringer vi her et kort indlæg fra fhv. luftmarskal, Lord Dowding:

»De har bedt mig om at skrive en artikel om UFOerne og deres betydning for vor fremtid. Det kan jeg desværre ikke, idet jeg efterhånden er blevet næsten blind og derfor hverken er i stand til at læse eller skrive selv. Imidlertid må De gerne benytte nedenstående, korte betragtninger.

Det fremgår af dagspressen, at antallet af observationer og kontakter med de flyvende tallerkener er blevet betydeligt mindre i de sidste to år. Dette kan være rigtigt eller forkert. Måske viser det kun en voksende ligegyldighed fra offentlighedens side. (Dette må gælde for England, mere end generelt. red.).

Efter min mening er beviset for de flyvende tallerkeners tilstedeværelse alt for vægtigt til at kunne ignoreres. Der har været utallige observationer og fotografier, ja endda i eet tilfælde en skæbnesvanger kollision mellem en flyvende tallerken og en amerikansk jager-pilot (Mantell-sagen. red.). Der har fundet kontakter sted med piloter fra disse rumfartøjer, og der findes i det hele taget alt det bevismateriale, som man kan forvente, — og dog har offentligheden endnu ikke akcepteret tilstedeværelsen af disse fartøjer.

De besøgende har ikke altid fået en venlig modtagelse, hvilket muligvis kan have haft en afskrækkende virkning. Det synes også sandsynligt, at gav rumfolkene os de tekniske hemmeligheder, som de besidder, så ville nogle af vore »brushoveder« efter alt at dømme danne planer for en invasion af de nærmeste planeter«.

Med venlig hilsen.

D o w d i n g.

UFOLOGI

Skygges vi fra verdensrummet?

To artikler af Court Haurvig.

1. artikel.

For femten-tyve år siden risikerede man at blive alvorligt til grin, hvis man fortalte, at man havde set et UFO, en såkaldt flyvende tallerken. I dag er man begyndt at se anderledes på problemet, anerkendte videnskabsmænd studerer det med interesse, omend endnu med tilbageholdenhed over for direkte usandsynlige beretninger. Det kan dog være vanskeligt at skelne mellem det fantastiske og realistiske, hvilket også adskillige videnskabsmænd har erkendt. Det, der for os er naturligt og forståeligt, kunne jo, for væsener fra andre verdener, være uforståeligt, specielt hvis disse væsener kommer fra en anden tidsdimension.

At kloder, udenfor vor jord, skulle være beboede, synes hævet over enhver tvivl. Men hvis kloderne derude er beboede, er afstanden mellem dem og os så stor, at en personlig kontakt må synes mere eller mindre umulig. Kun hvis nogle af de nærmeste planeter i vort solsystem var befolket — hvilket hidtil synes utænkeligt — ville der kunne blive tale om personlig kontakt. Ellers må vi henholde os til muligheden for at kunne få radiokontakt med fjernere kloder.

Men er der nogen mulighed for, at intelligensvæsener allerede har besøgt os? Bunker af rapporter besvarer spørgsmålet med et ja, idet nyere — og for den sags skyld også ældre — rapporter fortæller om mange mærkelige fænomener.

Der har været mange gisninger om, hvad UFO-er egentlig er. En kendt amerikansk videnskabsmand fortalte, at af de ca. tre hundrede rapporter som han gennemgik dagligt for nogle år tilbage, kunne over firs procent forklares som jordiske fænomener, lige fra flyvemaskiner til ænder, der fløj lavt ind over en oplyst by. Af de resterende ca. nitten procent udgjorde fem procent astronomiske fænomener, såsom meteorer, kometer og lignende. Endnu fem procent kunne frasorteres som ophidsede menneskers hallucinationer eller forsøg på at gøre sig interessante. Men, understregede han, de resterende ca. ni procent, deraf observationer med mange vidner, kunne ikke forklares andet end muligvis som atmosfæriske fænomener, vi endnu ikke har noget kendskab til. Han undlod at kommentere de observationer, der var gjort ved højlys dag.

Der findes i dag ikke alene bunker af rapporter, men også store mængder af film, både almindelige fotografier og smalfilm, hvor UFO-er er fotograferede. Bortset fra enkelte tilfælde, er disse fotografier og film blevet erklæret for ægte optagelser, kun selve motivet har stået som et åbent spørgsmål. Blandt nogle af de billeder, der er blevet mest omtalt, er den afdøde amerikanske ufolog, George Adamskis fotografier. Adamski var en af ufologiens store forkæmpere, og han har skabt et bredt grundlag for diskussion af UFO-spørgsmålet.

I nogle af sine bøger beskriver Adamski møder med andre mennesker fra kloder i vort solsystem, fortrinsvis Venus. I sin bog »Ombord i rumskibene«, beskriver Adamski, at han, da han kommer udenfor Jordens atmosfære i en flyvende tallerken, forundres over det bløde mørke derude. Men, fortsætter Adamski, det, jeg lagde mest mærke til, var en mængde lysende punkter, der lignede utallige ildfluer, der hvirvlede rundt i universet! Ret bemærkelsesværdigt når man påtænker, at den første amerikanske astronaut, John Glenn, netop også beskrev disse »ildfluer« efter sin rumfærd, adskillige år efter, at Adamskis bog var udkommet.

En anden ufolog var englænderen Allingham, der også tog enkelte fotografier af flyvende tallerkener. Blot fortalte han, at de rummennesker, som han kontaktede, kom fra Mars. Allingham døde i Schweits, men det mærkelige ved Allinghams død var, at man ikke kunne finde hans grav nogen steder. Blandt nogle ufologer er den almindelige mening, at Allingham simpelthen er taget til Mars med sine rumvenner. Indtil en grav er fundet, vil Allinghams forsvinden stå som en gåde.

En amerikansk ufolog, Sanderson, havde for nogle år tilbage en samtale med en tysk ingeniør, der nu arbejder i USA, men under krigen var beskæftiget i den tyske raketindustri. Denne ingeniør omtaler en tysk raket, V7: raketten kan bedst sammenlignes med en flyvemaskine uden vinger og med en roterende flange langs siderne. Objektet skulle kunne sætte af fra jorden lodret og derefter flyve over himlen i enhver retning, sidelæns, forlæns eller baglæns: den kunne dreje skarpt i høj fart.

Sanderson fik også kontakt med en anden tysk ingeniør, der nu lever i Amerika. Ingeniøren sagde: Jeg ved, hvad UFOs er for noget! Jeg arbejdede på en fabrik udenfor München under krigen som konstruktør, og denne fabrik leverede motorerne til V7! Videre fortalte ingeniøren, at planet var udstyret med otte motorer, hver motor repræsenterede 5.500 hestekræfter. Planet var blevet prøvefløjet, Hitler overværede to af prøveflyvningerne, der fandt sted over Det baltiske Hav: på seksten sekunder kom planet op i en højde af tyve kilometer. Hitler gav straks ordre til en massefabrikation, hvorved man ved krigens slutning havde et helt lager af dele til planerne.

Da krigen var forbi og de allierede stadig var venner og tilsyneladende respekterede hinandens rettigheder, kørte et russisk detachement af transportvogne op, tømte hele fabrikken for dele til planerne, medførte også konstruktionstegninger og kopier samt de fleste af de teknikere, der havde været beskæftiget på fabrikken. Derefter forsvandt transporten med østlig destination.

Om amerikanernes opførsel i det samme tidsrum fortæller ingeniøren, at den gik mod dem selv. De lod ikke til at være interesserede, men lod ligefrem en del materiale af lignende sort fra en anden fabrik smelte om til anden brug.

En forhenværende officer i Nazitysklands tekniske korps, Ulbricht von Ritter, udgav i Sydamerika en bog om de flyvende tallerkener, VIENEN LOS PLATILLOS VOLANTES. von Ritter fortæller heri, at amerikanerne i virkeligheden beslaglagde 1500 tons hemmelige papirer i Tyskland efter krigen, men at disse papirer blev solgt til menigmand som souvenirs for en dollar stykket. Det lyder utroligt, at amerikanerne skulle have optrådt så tåbelige.

von Ritter beskriver også stolt i sin bog de tekniske detaljer til en Alo raket (måske har han i virkeligheden ment V10), denne raket kunne flyve ca. 6000 miles i timen og bringe to tons TNT fra Tyskland til New York på en halv time. Fremdriften skulle have bestået af en nærmere beskrevet blanding af oxygen, alkohol, komprimeret luft, proxyde og hydrogen. Men sandsynligvis deler disse tyskere ønsketænkningen om, at de i sidste øjeblik var lige ved at vende krigslykken.

Bemærkelsesværdig er de former, UFO-erne har optrådt i. Mest iagttaget er den tallerkenformede slags, andre observationer fortæller om cigarformede rumskibe; der er også blevet set flyvende »jernbanevogne«, aflange genstande med en række kabinevinduer på begge sider. En fjerde type er de trekantede UFO-er, hvoraf en del blev observeret i det sydlige Jylland for nogle år tilbage. Nogle piloter fra SAS beskrev en femte slags UFO-er som firkantede, men det er, så vidt jeg ved, den eneste iagttagelse af firkantede UFO-er. I enkelte tilfælde er også andre typer blevet beskrevet, men fortrinsvis er den cigarformede og den tallerkenformede gået igen i rapporterne. Størrelserne for de sidstnævnte varierer helt nede fra femten centimeter til flere hundrede meter i diameter.

Ikke langt fra, hvor Allingham havde sine første observationer og møder med, hvad han kaldte mænd fra Mars, fotograferede tre drenge den 28. februar 1962 fem flyvende tallerkener. Drengene legede på markerne nær deres hjem, da objekterne pludselig kom til syne i en anslået højde af 175 meter. Efter at have svævet langsomt i nogle sekunder satte de mørke objekter sig i gang, og fløj med stor fart mod Sheffield. Den ene af drengene, Alexander, havde sit Kodak Brownie kamera med, og han tog nogle billeder af objekterne. Vejret var ikke ret godt, men der var en smule sol, og fotografierne afslørede virkelig fem genstande, der kunne minde om de tallerkener, Adamski fotograferede. Drengenes fotografier betegnes af eksperter som ægte.

Fra Sydamerika foreligger et utal af gode rapporter og vidneudsagn. Således kom to brødre i Argentina kørende i en lastvogn, da de ca. 100 meter inde på en mark, i et ret øde område, så en mørk genstand der mindede om en jernbanevogn. Den havde en snes åbninger, gennem hvilke lynagtigt, stærkt afvekslende lys kom ud. De to brødre standsede lastvognen og steg ud for at undersøge den mærkelige genstand nærmere. Da de var et halvt hundrede meter fra den, skød den pludselig stjelt op i luften, og derved viste det sig, at det drejede sig om to objekter, der i luften skilte sig fra hinanden og hurtigt forsvandt fra stedet. Ved en undersøgelse af terrænet fandt brødrene brandspor samt spor efter en grå vædske. Prøver af jord og vædske blev sendt til universitetet i Bahia Blanca, hvorfra man senere offentliggjorde resultatet af jordprøven, hvorimod vædskeprøven ikke blev offentliggjort. Jorden indeholdt spor af potaskekarbonat og kalk, der ikke fandtes noget sted i omegnen.

En italiensk ingeniør, Monguzzi, så sammen med sin kone en flyvende tallerken i Alperne og tog nogle billeder af den. Tallerkenen var landet, og mens han tog billederne bevægede et levende væsen, der kunne minde om et menneske i rumdragt, sig rundt om tallerkenen. Kort efter forsvandt denne rummand ind i fartøjet, der derefter lettede og fløj. Alle disse episoder fik Monguzzi med på sine fotografier og han regnede henrykt med, at han havde gjort »århundredets store kup«. Imidlertid blev han betragtet som falskner, og i stedet for at få billederne godt betalt, som han havde regnet med, mistede han i stedet sit arbejde.

Jeg skal ikke her fremkomme med en lang række UFO observationer, dertil er pladsen for lille. Skulle ovenstående gøre læserne interesserede, er der kilder nok, hvor tusinder af rapporter kan studeres, blandt andet adskillige bøger.

Desværre er UFO-ernes tilsynekomst blevet misbrugt af mennesker, der straks har set en chance til at slå plat på folks godtroenhed og observationer. I USA findes en religiøs sekt, der bygger på UFO-erne, denne sekt holder jævnligt møder, medlemmerne loves ture i flyvende tallerkener og præsenteres for mennesker fra Mars, Venus eller andre planeter. En del mennesker har tilsluttet sig denne usmagelige tro, og dette har straks fået andre sekter til at skyde op. Typisk for sekterne er indsamlingen af økonomiske midler, der sætter stifterne og deres nærmeste medarbejdere i stand til at leve et luksuøst liv.

Månen har altid været betragtet med interesserede øjne, omend de fleste mennesker mener, at vor drabant er gold og øde. Hidtil har de månesonder, der er sendt afsted, heller ikke konstateret andet, men hvis vi virkelig får besøg af intelligensvæsener fra andre planeter, må det forekomme indlysende, at Månen bliver benyttet som base eller mellemlandingssted. Afstandene i universet er nu en gang så store, at enhver mulighed for mellemlanding — i alle tilfælde efter vor opfattelse — må udnyttes.

Astronomen Bird fra British Astronomical Society offentliggjorde i sidste halvdel af forrige århundrede en interessant rapport, der berettede om omkring 1600 observationer af mærkelige lys og bevægende legemer på Månen. Også andre astronomer har offentliggjort observationer af bevægelige legemer på eller i nærheden af Månen. Blandt en del fotografier — også nogle af Adamskis — findes billeder af UFO-er med Månen som baggrund. Mærkeligt nok er der tilsyneladende ikke ofret disse observationer nogen større opmærksomhed.

I den senere tid er der også skrevet en del om, at Jorden i tidligere tider skulle have haft besøg fra universet. Mærkelige tegninger og figurer fra forlængst svundne perioder gennemgår i vore dage en gennemgribende undersøgelse for om muligt at finde spor af, at Jorden før skulle have haft besøg af folk fra fremmede civilisationer. Meget kunne tyde på det, og er det tilfældet, må det forekomme indlysende, at vi også i dag kan få besøg af rumvæsener.

Hvis tid virkelig er uendelig og en mængde kloder i universet beboede, vil vi sikkert komme ud for en del søgen, før vi finder en klode, der minder om vor egen i teknisk udvikling. Uendeligheden er jo ufattelig, og derfor er det sandsynligt, at beboede kloder vil være langt foran os, eller langt bagefter os. Væsener på en klode, der er tusinder af år foran os i teknisk udvikling må — når vi tænker på, at vor egen udvikling har fundet sted på mindre end hundrede år — også have haft mulighed for at udvikle en interplanetarisk trafik, der sætter dem i stand til at ignorere selv store afstande. Måske er netop intelligensvæsener fra fjerntliggende kloder i stand til at benytte sig af dimensionerne fart og tid, der jo tydeligt har et slægtskab med hinanden.

Livet på andre planeter behøver dog ikke absolut at følge den udvikling, som vi kender fra vor egen moder jord. En kendt amerikansk videnskabsmand mener i den forbindelse, at livet på andre planeter må følge nogenlunde den samme rytme og de samme love som her hos os. Således anser han det menneskelige legeme for at være universel, dog selvfølgelig med de forskelle, vi også kan træffe hos vore egne racer her på Jorden. Det menneskelige legeme anses jo for at være det mest perfekte, og de sanser vi er i besiddelse af, giver os den mulighed for udfoldelse og virke, netop som man må forvente det af et intelligensvæsen. Det må dertil tilføjes, at eventuelle andre kosmiske beboere kan have haft muligheden for at udvikle sanser, der er os hidtil ukendte.

En hollænder har udkastet den bemærkelsesværdige formodning, at Jorden virkelig har været ubeboet på et tidspunkt, hvor menneskelige væsener udmærket kunne trives her, og at den nuværende jordiske befolkning er efterkommere af tvangsforviste forbrydere fra andre planeter. På andre planeter, siger han, har man udviklet en meget høj tilværelse, uden krige og uden had og magtsyge. På disse planeter udvikledes der dog stadigvæk asociale individer, og for at slippe af med disse forbrydere på en pæn måde, tvangsudskrev man dem til Jorden. I begyndelsen søgte man at få dem til at udvikle et civiliseret samfund og sendte tilmed lærere ned til dem, men en resocialisering var umulig, hvorfor man lod dem alene, og de degenererede. Senere viste der sig en positiv udvikling blandt disse individers efterkommere og efterhånden udviklede der sig det samfund, vi lever i i dag. Men af humane, og måske også andre grunde, holdt man dem under opsigt og gør det den dag i dag. Vor krigsførelse og andre negative reaktioner skulle være smuler, der endnu er tilbage fra den forbryderiske psyke.

Unægteligt deprimerende at tænke sig. Til gengæld må vi så trøste os med, at selv om vi endnu ikke er fuldendte, så stiler vor udvikling dog efter et virkelig civiliseret og humant indstillet samfund. Selv om der endnu er krig og forbrydelser peger udviklingen mere og mere på, at vi virkelig har en mulighed for at opnå et ønskesamfund, omend der nok vil gå nogle generationer forinden.

Her spiller revolutionen ind. Hvordan ville en stenaldermand opføre sig, såfremt han pludselig blev sat frem til vor tid? Sandsynligheden taler for, at han overhovedet ikke ville kunne indpasse sig i vor tilværelse, men simpelthen dø af den. Kun tiden og de skiftende generationer kan virkelig fremme levende væseners udvikling, og derfor må vi vente på vor tur til at blive udviklet til et mønstersamfund, hvor alle kan føle sig lykkelige.

KOMMENTAR: Vi tør ikke udelukke, at en eller anden hollænder kan have sagt eller skrevet dette, men den her fremlagte teori er i hvert fald også Adamskis. *Red.*

OBSERVATIONER

Rapport - nyt

I de sidste to måneder har vi registreret 22 rapporter, hvoraf de 17 var fra 1966. Et par af de lidt ældre rapporter var meget interessante, deriblandt »Gyldenholm-rapporten« og rapporten fra Tim.

Både norske og danske aviser og ugeblade har bugnet med UFO-stof, men de norske aviser er flinkest til at omtale lokale observationer. Det er ikke altid, det lykkes for os at få fat i observatørerne på basis af avisartikler, og jeg skal derfor nævne i flæng et par observationer, som vi kun har som avisartikler.

»Dala-demokraten« (svensk) omtaler en observation den 20. august over Norra Ångermanland, hvor to objekter kom flyvende, forenede sig til eet og blev hængende på aftenhimmelen et stykke tid, før det sagte fløj videre mod vest. Flyveledere og meteorologer fra Umeå og Ørnskjøldsvik flyvepladser kunne ikke give nogen forklaring på fænomenet, som de selv iagttog.

Samme avis beretter den 23. september om et svampeformet objekt, som aftenen før bevægede sig over Gagnef med sydvestlig kurs.

»Ulefoss Avis« (norsk) omtaler nogle ildkugler, som blev set mellem Skien, Drangedal og Ulefoss kl. 1850 den 29. oktober.

»Øvre Smålenene« (norsk) beretter om et objekt set den 10. november i nærheden af Skiptvet kl. 1900. Det er i et læserbrev, hvor der også omtales observationer fra slutningen af trediverne.

»Sør Varanger Avis« skriver lidt skeptisk om et næsten stillestående objekt, som natten mellem 16. og 17. november blev set på himmelen over Bøkfjord. Dets position var mellem Renøy og Tømmerness. Efter nogen tid satte objektet sig i bevægelse og fløj med stærk fart væk.

»Namsos Fellesavisa« fortæller, hvorledes en mand iagttog et stort, lysende objekt over Rossetfjella natten mellem 19. og 20. november. Det skiftede farve nogle gange, før det forsvandt i retning mod Sverige.

I »Tromsø« har Arnold Lockertsen et læserindlæg, hvor han beretter om forskellige observationer fra den 23. november, idet han samtidig efterlyser observatører.

Slutteligen beretter »Rana Blad«, »Helgeland Arbeiterblad« og »Norlandsposten« om en flyvende cigar, som blev observeret over Selforsfjellet den 29. november. Det lysende objekt var omgivet af en sky og »virret fra og tilbake inne i skyen« i fem minutter, før det med stor fart forsvandt med nordlig kurs.

I de fleste tilfælde lykkes det os at få fat i observatørerne og få en UFO-rapport. Derfor er det af betydning for indsamlingen af rapporter, at Rapportcentralen modtager udklip fra lokale aviser, når det drejer sig om observationer af forskellig art. Hvis udklippet ikke er for gammelt, giver det ofte gevinst.

Lysende genstand over Bjørkedal

»Porsgrunns Dagblad« bragte omkring 1. oktober tre artikler om et himmelfænomen set den 29. oktober. Det lykkedes vor kontaktmand at få to rapporter ind.

Familien Versvik (6 voksne) så den 29. okt. kl. 2040 fra Bjørkedal en genstand på vesthimmelen, som de først antog for en satellit. Kursen var ret nord. Efter 1-2 minutters observation stod objektet imidlertid stille på himmelen. Det synede større end de største stjerner, og Versvik, som havde hentet en kikkert, beskriver det som en stærkt koncentreret lyskilde med et gulhvidt, pulserende lys som hovedfarve og med grønt og rødt som de andre farver. Lyset blev iagttaget stillestående i 2-3 minutter, hvorefter det blev gradvis mindre for helt at forsvinde. Enten blev lyset gradvist slukket, eller også forsvandt objektet med stor fart ret væk fra observatøren. Kl. 2100 sås objektet imidlertid på samme position, men for-

svandt af syne bag skyer i løbet af nogle minutter, hvorefter det ikke blev set mere.

Efter at Versviks beretning havde stået i avisen, berettede en anden observatør fra Herøya, at han kl. 2002 havde set et satellitlignende lys, bare større, bevæge sig under skydækket med sydlig kurs mod Bjørkedal.

En anden beretter om, hvordan han fra Skjelsvik kl. 2030 iagttog et gult og et grønt lys tæt sammen, som bevægede sig nordpå mod Porsgrunn nord for Bjørkedal.

Slutteligen har vi en rapport fra Stathelle, som ligger syd for Porsgrunn og Bjørkedal. Hr. H. J. Studen kom kørende fra Langesund mod Stathelle, da han ud for Stathelle Ekstrand iagttog et stillestående objekt på himmelen i retning mod Brevik (syd for Porsgrunn og Bjørkedal). Objektet lyste rydt og grønt og blev set fra kl. 2045-2055. Det stod stille hele tiden.

Stort UFO over Fyn

Hr. C. Gustavsen kom tidligt om morgenen den 11. november kørende på cykel i Lunde i retning mod Svendborg-Odensevejen. Kl. var 0530, det var klart vejr med en sva g vind og mørkt endnu. Pludselig får Gustavsen øje på et stort, rundt, lysende objekt, som hang over træerne ved en gård. Lyset fra objektet var hvidt, men lysstyrken var ikke stærk. Afstanden til objektet anslår observatøren til 75 meter, medens størrelsen var 7-10 meter. Da observatøren var ud for objektet, forsvandt det pludseligt, som om der blev trykket på en knap!

De øvrige rapporter var fra Ringe, Aalborg, Kvinesdal, Vejlby-Riisskov, Slagelse, V. Nobel, Holbæk, Tureby, Kastrup, Svendborg, Horsens, Stavanger og Hassing. **/ej.**

UFO over Tim

Natten mellem den 2. og 3. marts 1965 observerede fru K. og hendes søn Preben følgende hændelse: Ved ca. 0100 tiden, da gadelysene i byen var blevet slukkede, bemærkede fru K., at der ind i soveværelset kom et rødligt lys, som hun i begyndelsen antog for lyset fra en bils baglygter, men da der ikke i forbindelse med lyset var nogen lyd at høre, stod hun op og så da, svævende over haven syd for huset, en rund højrød genstand af en størrelse, der antages at have været ca. 1 meter i diameter. Genstanden befandt sig på dette tidspunkt mellem observatørens villa og nabovillaen ca. 50 meter sydligere og i en højde svarende til 1. sal. Den udstrålede så meget lys, at det kunne opyse soveværelset. Genstanden så ud til at have en let lysere ring om midten. Kort efter steg UFO"en lidt og tog kurs sydøstover, hvorefter den lidt senere tilsyneladende landede — måske har den dog befundet sig i nogle meters højde, hvilket ikke kunne afgøres. Dens lys ændrede sig nu til knaldgult, og den delte sig op i to lysende punkter.

Dens omtrentlige position må have været lidt øst for gården Smedegård, der befinder sig syd for Tim by i nærheden af banelegemet, der løber vest for gården. På den formodede position er der et ret stort markareal med et grantræshegn igennem fra nordøst til sydvest. Bag markerne er der skovagtig bevoksning.

På denne position fremkom der fra UFO"ens underside 4-5 lysende smågenstande, og samtidig med at disse forlod UFO"en, slukkedes dennes lys. Smågenstandene forlod ikke UFO"ens position ret meget, måske kun omkring 10 meter, hvilket dog ikke let kan afgøres på observationsafstanden, men de bevægede sig uafhængigt af hinanden — som om de søgte et eller andet. Nu og da forsvandt en af dem for en kortere periode. Ca. 3 gange i løbet af 0100 til 0315 (omtrentlige tidspunkter) bevægede smålegemerne sig tilbage til UFO'en og samledes tilsyneladende i denne, hvorefter den igen antog sit gule lys og nu og da steg lidt op og ned, næsten som en ballon.

Efter korte ophold i UFO'en forlod smågenstandene igen denne, hvorefter det gule lys forsvandt, og kun smålysene blev at se. Tilsyneladende var positionen for UFO"en stadig den samme.

Ved ca. 0200-tiden dukkede der fra vest (sydvest) et blinklys op. Dette lys blinkede med et skarpt blåt lys, som en el-blitz eller et neonrør, med en frekvens af ca. 1 blink hvert 2.-3. sekund. Hvert blink havde en varighed af under 1 sekund. Blinkene forsvandt nu og da et øjeblik (f.eks. med udeladelse af enkelte blink i træk), men kom så igen og nærmede sig hele tiden byen. Den **tilsyneladende** størrelse set fra observationsstedet var først som en appelsin, derefter steg størrelsen til en tilsyneladende størrelse af en fodbold, alt eftersom lysgiveren kom nærmere, og da denne var ret kort fra huset, forsvandt blinkene (har antagelig bevæget sig over huset imellem to blink). Det understreges, at det drejede sig om en meget skarpt afgrænset lyskilde, der udsendte et meget stærkt lys af karakter som ioniseret lys. Det fremgik ikke, at der var nogen umiddelbar forbindelse mellem UFO"en og lyskilden, kun den, at begge til slut bevægede sig nordover. Fænomenet med blinkene varede ca. 20 min. og iagtoges af såvel fru K. som hendes søn. Ved ca. 0220 tiden var blinklysene forsvundet, men den landede UFO forblev på omtalte position under omtalte forhold indtil kl. ca. 0315, hvorefter de små lys for sidste gang samledes i UFO"en, og denne lyste op, steg og tog kurs nordover i retning af observatørerne, som den passerede temmelig tæt forbi øst for dem. Det bemærkedes, at der nu ikke længere var tale om 2 sammenhængende lys, men igen kun eet rødt lys fra en rund genstand.

Samtidig med, at UFO'en befandt sig på landingsstedet, hørtes med mellem nogle ganske små knald, — som en knaldhætte, men om disse havde forbindelse med UFO"en, kan ikke afgøres. Derimod kan det bestemt anføres, at UFO"en ikke gav nogen som helst lyd fra sig, medens den bevægede sig, og dens bevægelser mindede meget om en helikopters. Desuden understreges det, at dens lys ændrede sig fra normal flyvning til den formodede landing, samt at den tilsyneladende under flyvning havde det omtalte let lysere bælte omkring midten, samt at den ved den formodede landing på en eller anden måde dete sig op i et større og et mindre lys forbundet med en tyndere lysstråle.

Vejret på observationsnatten var frysende, stjerneklart og sigtbart.

Området i observationsretningen er blevet undersøgt for mulighed for falsk lys, signallys m.v., men der forefindes absolut intet af denne art inden for området. Der findes heller ikke nogen vej, på hvilken biler kunne have kørt, således at billygter på en eller anden måde skulle kunne have forårsaget reflekser. **/ej.**

Nyt fra Moonwatch

Ikke mindre end 85 forskellige satellitter,, rakettrin og satellitdele gik til grunde i november og første halvdel af december, så kunstige stjerneskud er blevet almindelige efterhånden. Man håber nu, at de over 23.000 observatører, som findes over hele Jorden, har iagttaget en del af disse undergange.

Manden, som var den første til at bruge strømme af skældsord mod sine fjender i stedet for at bruge køllen for at slå deres hjerneskaller i stykker, bør regnes med til dem, der lagde grunden til vor civilisation.

(Professor John Cohen).

Man kan lære aber at leve som mennesker. — Tænk om man også kunne lære mennesker det.

(Ingvar Orre).

Kun tre undergange forventes foreløbig i februar, nemlig

1565	1965-20DM	Russisk	Stumper fra Kosmos 4/2 61
2054	1965-82JÇ	Amerikansk	Titan stumper 9/2
1779	1965-95B	Russisk	Rakettrin fra Kosmos 97 -26/

F. A. A. undersøgelse i Tennessee

To UFO'er, af hvilke den ene udsendte en »lige lysstråle« mod en flyvemaskine, blev den 11. oktober 1966 kl. ca. 0710 p.m. observeret af Maxie J. Fox, en student ved East Tennessee State University (ETSU), hans moder, fru Burnette S. Fox og naboerne i Jonesboro, omtrent fem eng. mil sydvest for Johnson City. Denne og andre rapporter fra Johnson City blev undersøgt af David Kammer, medlem af NICAP's Tennessee afdeling, som fløj til Johnson City fra Chattanooga for personligt at afhøre vidnerne. Federal Aviation (F.A.A.) reagerede på rapporterne og forsøgte at verificere dem.

Ifølge Fox var det hans moder, der først henledte hans opmærksomhed på et »cigarformet objekt«, ca. fire gange så stort som en stjerne. Efter at have iagttaget det i omtrent to minutter, lyste de funklende klart og fjernede sig hurtigt mod nord. Fox og hans moder kørte derpa hen til en af naboerne. Førend fru Melba Jones og hendes søn kom ud, var objektet forsvundet, men kort efter kom imidlertid to andre runde objekter til syne.

»Man kunne se en »pukkel« i toppen af dem, og fra undersiden kom et klart lys«, sagde Fox i sin rapport til Kammer, *»det skiftede fra hvidt over rødt til grønt. Objekterne opførte sig på en sådan måde, at det så ud, som om de legede med hinanden«.*

Fox blev bange og ringede til (flyvepladsen) Tri-Cities Airport og fik forbindelse med F.A.A.-kontrollen. Telefonforbindelsen blev holdt åben i de næste to timer.

»Vi sender en maskine op«, sagde den vagthavende ved F.A.A., Fred Akin, *»hold øje med den og lad os vide, når De ser den«.*

Vidnerne så flyvemaskinen nærme sig, men da den kom nærmere til objekterne, UFO'erne, »gik disse ud ligesom et lys«.

»Fortsæt med at iagttage«, bad Akin, *»vi sender en anden flyvemaskine«.*

»Vi kunne høre den anden maskine«, sagde Fox, *»og denne maskine tændte sit landingslys, og objekterne drejede af eller »gik ud« igen. En tredie maskine blev sendt afsted* (i virkeligheden drejede det sig om maskiner på vej til Tri-Cities Airport, som blev dirigeret hen over området), *og over telefonen dirigerede vi maskinen mod objekterne«.*

Fox blev afbrudt af de to damer, som ophidsede sagde, at maskinen nu var ganske tæt ved det ene af objekterne, som nu så ud til at være æg-formet.

»Da maskinen passerede objektet«, berettede Fox, *»så vi objektet sende en lysstråle — der lignede et stjerneskud — mod maskinen. Lysstrålens længde* var omkring tre tommer, målt i en arms længde. Piloten sagde, at han troede, han så et meteor«.

Tre F.A.A.-folk, inklusive Akin og John Bolus, deltog i undersøgelsen. De bad vidnerne ringe, hvis de igen så noget usædvanligt.

NICAP's repræsentant havde lejlighed til at aflytte båndoptagelser af jord-luft kommunikationen, som blev stillet til hans rådighed af F.A.A., men ingen af piloterne på de omdirigerede maskiner sagde, at de så noget usædvanligt.

Den følgende middag, sagde fru Fox, så hun, fru Jones og en del naboer et antal sølvglinsende objekter udtømme »en eller anden substans i flader«, som gik itu og blev til en slags spindelvævstynde tråde. Endskønt NICAP undersøger muligheden af, om der evt. kan være tale om »vandrende edderkopper«, er der af fru Fox i forbindelse med denne hændelse blevet rapporteret nogle interessante fysiologiske virkninger.

»Jeg fik noget af substansen . . . i hånden . . . og det brændte min lillefinger«, sagde fru Fox. *»Jeg prøvede på hurtigt at fjerne det, men det var klæbrigt og hang fast i alt . . . Vi fik alle en smule kvalme og kløe. Enhver, som kom ind i området, fik kløe, og denne virkning vedblev, indtil det havde regnet om lørdagen. Jeg var rigtig syg den nat og næste morgen«.*

Fru Jones sagde, at telefonmasten foran hendes hus blev tilsmudset med et underligt stof. Hun fik »noget af den klæbrige substans samlet sammen (rullet op) på en stok« og opbevarede det. Senere kom Charles Armstrong, en journalist fra Johnson City Chronicle, til fru Jones' hjem og bad om at få overladt noget af »substansen«.

»Selvom det var en meget kold nat«, forklarede fru Fox, *»var stokken så varm, at han blev nødt til at kaste stokken, efter at han havde taget den op«.*

Senere på aftenen kom en repræsentant fra

F.A.A. til Fox's hjem og klippede en rose af en busk, som stadig var behængt med noget af den mærkelige substans.

Næste morgen var stoffet imidlertid forsvundet (fordampet). Dr. D. G. Nicholson, professor ved ETSU, undersøgte rosen, og han kunne hverken konstatere sur eller basisk reaktion«.

Fru Fox forklarede også, at hendes hund ikke ville forlade huset, og at køerne vægrede sig ved at komme ind på den del af marken, hvor substansen faldt ned, og at dette varede ved til lørdag, efter at det havde regnet.

En artikel om observationen, som blev bragt i Chronicle, bevirkede, at fru Fox's hjem blev overrendt af besøgende om aftenen den 13. oktober 66.

»Alle, som var til stede, så objekterne«, bemærkede fru Fox. *»Et af dem kom meget langt ned og fulgte telefonlinierne, som løb bag huset. Det var så langt nede, at det gik ned bag træerne, men det var stadig synligt«.*

NICAP-investigator
okt.-nov. 1966.
F. P.

UFO'er i FORTIDEN

Flygende tallerkener over Setermoen i 1930?

Satellitter, flygende tallerkener og andre mystiske himmelgjenstander er ikke noe etterkrigsfenomen. Således kan Ranveig Alstad i Bardu fortelle om to lysende gjenstander som kretset over Setermoen en mørk kveld i hennes tidligste ungdom. Det må ha vært omkring 1930 eller litt seinere. Hun kom gående på veien fra nedre Bardu oppover mot Setermoen sammen med en venninne. De to lysende tingestene hadde svært mye til felles med det som seinere har blitt kjent under betegnelsen flygende tallerkener. De var synlige i lengre tid, og enkelte ganger sto de helt stille forholdsvis lavs over tettbebyggelsen. Av og til tok de en sving innover mot Lifjell.

Den gangen vakte dette merkelige fenomenet ganske stor oppmerksomhet på Setermoen. Senere har jo slike ting blitt så vanlig at det nesten ikke er noen som reagerer.

En mann Fremovers medarbeider snakket med var av den sikre formening at dette var representanter for en fremmed makt som var ute for å skaffe seg militære opplysninger. Dette er vel lite sannsynlig så mange år før krigen og mens luftfarten ennå var på et så lite utviklet stadium. Da er nok teorien med flygende tallerkener nesten enklere.

»Fremover«, Narvik, den 10.-12. 1966.

Ethvert folk har de statsmænd, det fortjener. Men enhver statsmand har ikke det folk, han fortjener.

Neil Duncan, australsk historiker.

Den mærkelige historie om luftskibet i 1897

Jerome Clark

Det begyndte i november 1896 i det nordlige Kalifornien. Hele den måned og ind i december gav de vestlige aviser — ved at offentliggøre et forvirret sammensurium af sandheder, halve sandheder og direkte usandheder — en sensationel behandling af beretningerne om tilsynekomsten af — ja, der var ingen, der i virkeligheden vidste *hvad,* selv om praktisk taget alle havde en mening. De, som ikke havde set det, betragtede det som bevis for, at en stor del af deres medborgere var fuldstændigt vanvittige. De, som *havde* set det, og som forståeligt nok følte, at de var bedre egnet til at bedømme deres egen tilregnelighed, kaldte det »luftskibet«. De fastholdt, at »luftskibet« var et styret fartøj af en eller anden slags, at det havde strålende projektører og menneske-lignende passagerer, at det kunne flyve mod vinden, og at det landede og fløj bort, når man nærmede sig det.

Efter december kom der ikke flere rapporter. Eftersom der ikke var UFO-enthusiaster til at holde interessen i live, holdt publikum hurtigt op med at tænke på historierne og fortsatte med, hvad de regnede for mere påtrængende problemer, — for en tid.

For i marts 1897 kom luftskibet — eller luftskibene — tilbage, denne gang overalt i de midtvestlige og vestlige stater af USA, i stort antal og i overværelse af tusinder af vidner. På det tidspunkt, hvor fænomenet var slut, — i maj — var et af de mest afslørende, og forsømte, kapitler af UFO-sagaen afsluttet.

Det, jeg ønsker at understrege i denne artikel, er ikke så meget luftskibets faktiske tilstedeværelse som betydningen af det i relation til hele UFO-problemet. Skønt de rapporter, som jeg og adskillige andre har fremdraget til dato, kun udgør en temmelig lille del af alle de offentliggjorte hændelser i 1897 (forhåbentlig kan et mere definitivt og stærkt udvidet arbejde offentliggøres i fremtiden), er det alligevel indlysende, at fortsat kulegravning i mysteriet kun vil tjene til at bekræfte eksistensen af et overordentligt betydningsfuldt mønster. Betydningen af dette vil vi vende os til, når vi har undersøgt nogle af observationsrapporterne. Jeg har en mistanke om, at vi i dette mønster skal se vanskeligheden i hele UFO-situationen — den *nuværende* såvel som den *fortidige.*

Luftskibet viste sig igen over Kansas og Nebraska sent i marts 1897. Observationerne begyndte ikke gradvist, som de så ofte gør i de tidlige tilfælde af moderne UFO-»bølger«, og der er absolut ingen berettigelse for det synspunkt, en af mine korrespondenter udtalte, at luftskibet arbejdede sig østover fra Kalifornien efter december 1896. Der var simpelthen ingen rapporter om luftskibe mellem januar og midten af marts; men derefter begyndte rapporterne pludseligt at dukke op i næsten svimlende antal.

Den første registrerede observation fandt — så vidt vi ved — sted i Belleville, Kansas, den 25. marts, hvor et »mystisk luftskib« (ikke nærmere beskrevet) kl. 10 om aftenen passerede hen over byen og blev set af »mindst 50 borgere«, ifølge avisberetninger. (Det kom også til syne de to efterfølgende aftener). Tidligere synes det imidlertid at være blevet observeret af landmænd, for det

---

Kærligheden til dig selv er årsagen til alle dine sorger.

Thomas Carlyle.

☆

Giv en mand en fisk, og han vil få mad en dag. Men lær ham at fiske, så vil han få mad resten af sine dage.

(Kinesisk ordsprog).

☆

Vi lever ikke for at spise, men spiser for at leve.

Sokrates. (469—399 f. Kr.)

☆

Den bedste gæst i gårde er en god samvittighed.

Gl. ordsprog.

meste i det nordlige Kansas og det sydlige Nebraska, men Iowa har måske fået mindst ét besøg, hvis man kan fæste lid til Robert Hibbard's vidnesbyrd.

Hibbard, som drev landbrug 15 miles nord for Sioux City, påstod at et »anker« — som en aften sent i marts måned hang ned fra et slæbetov, fastgjort til enden af et luftskib — fik tag i hans bukser og slæbte ham afsted adskillige meter. Da hans bukser endelig blev flænget itu, faldt han ned på jorden, udtalte han. »Han er altid blevet regnet for sanddru«, bemærkede en journalist, »og den almindelige opfattelse er, at han enten virkelig havde set det eller havde drømt sin bemærkelsesværdige oplevelse«.

En anden kilde henviser til observationer i Lincoln, Beatrice »og andre steder i Nebraska« og i Marysville, Washington og Hadham, Kansas.

Om aftenen den 29. så nogle mennesker, på vej fra kirke i Omaha, Nebraska, en mærkelig genstand komme hen over himlen, holde sig svævende på samme sted og så igen flyve bort. Den var synlig for dem i en halv time. Kort tid efter fik indbyggere i den sydøstlige del af Omaha øje på skibet. De så et stort klart lys, »for stort til at være en ballon«. Det fløj langsomt og lavt, og forsvandt derefter i sydvestlig retning bag en række højdedrag lige udenfor byen.

Nogle af de bedste meldinger om bølgen blev givet om aftenen den 1. april, hvor observationer forekom i både Missouri og Kansas. Kl. 20,15 i Kansas City (i Missouri) »så tusinder af mennesker«, påstod byens avis, »det mystiske lys«, mens det bevægede sig fra vest til nord til syd, og så tilbage til nord. Højden var ikke konstant; lyset dalede undertiden tæt ned mod jorden for derefter hurtigt at stige op og bort.

Ifølge Kansas City Times: »Lyset syntes at være på størrelse med en stor gadelygte og forekom ikke at være så højt oppe som skyerne. Det udsendte en lysstråle, meget lig en projektør. Noget af tiden var lyset hvidt, og så ændredes det til klart rødt. Hovedkursen var mod nordvest, men adskillige gange vendte det om og fløj en tid i den modsatte retning. Det fløj med en regelmæssig bevægelse, ikke som en komet. Nogle udtalte, at de så det flyve ud af syne i den nordlige horisont«.

Borgere i Everest, Kansas, betragtede luftskibet i en time og tyve minutter den samme aften og fik et overordentligt detailleret indtryk af fænomenet.

»På et tidspunkt syntes luftskibet i fem minutter at befinde sig langs underkanten af en sky, som hang langt nede. Herved blev de kraftige lys ombord kastet op på skyerne, og skibets omrids klart synligt.

Kurven (som i balloner) eller vognen syntes at være 25-30 fod lang, af form som en indianerkano. Fire lyse vinger stod ud fra vognen, de to af dem var trekantede. Et stort mørkt skrog kunne skelnes over vognen, og det blev af observatørerne almindeligt antaget, at det var en oppustet gasbeholder. At den samme kraft, som blev brugt til lyset, også anvendtes til at hæve skibet, var klart, idet lysene blev svagere, når skibet hævede sig; når skibet igen kom tættere til jorden, blev lyset så klart som lygten på et lokomotiv. En observatør erklærede, at et blåt lys kom til syne, udover de hvide og røde«.

En eller anden, en anonym Menzel fra 1897, havde en forklaring: »Luftskibet« var overhovedet ikke noget sådant — det var planeten Venus. Et vidne, som hørte dette, sagde fnysende: »Venus plejer ikke at hoppe omkring, flyve hurtigt over horisonten, fare ned mod jorden for derefter at stige og fjerne sig, til den forsvinder på den sydlige himmel«.

Den samme aften rapporterede en vagt på Fort Leavenworth i Kansas, at han havde set luftskibet — blot for at blive advaret om, at han muligvis kunne blive afskediget på grund af sindssyge, hvis han fortsatte med at tale om det. Men de fleste andre Kansas-boere syntes at stille sig meget mere åbent overfor det mystiske fartøj, og det blev et foretrukkent samtaleemne mellem dem. En ingeniør ved Fort Leavenworth, som tænkte sig muligheden af, at luftskibe til sin tid kunne finde anvendelse som våben, sagde: »Tænk på det — et helt kompagni soldater, som sejler henover store byer, og bomber af enhver størrelse og art, som bliver kastet ned mellem folk. Blodbadet vil blive forfærdeligt. Krig nu, sammenlignet med krig *til den tid*, er kun barneleg«.

II

Langt borte fra Kansas, i den midtvestlige stat Michigan, passerede luftskibet henover landsbyen Galesburg om aftenen den 1. april — noget som, sammen med andre tilfælde, sandsynliggjorde, at der var mere end ét luftskib indblandet i 1897-bølgen. Vidner rapporterede, at de så et strålende lys, som afslørede den utydelige facon af maskinens skrog; der hørtes fra den såvel en besynderlig »knækkende« støj, formentlig lyde fra dens motor, *som de umiskendelige lyde af menneskestemmer.*

Fire dage senere så hundreder af indfødte i Omaha en cigarformet stål-genstand, som fløj i en højde af ca. 3/4 mile. Den var synlig i fem minut-

ter, fløj mod vinden ind i nogle skyer, kom et øjeblik til syne, og forsvandt — med stor fart og stadig op mod vinden — på den nordlige himmel.

En flod af luftskibs-observationer brød ud den 9. og 10. om aftenen i 3 stater. For at nævne nogle af de steder, som rapporterede besøg:

Norman, Oklahoma, den 9. april. Mr. T. J. Wiggins, underkasserer ved Norman State Bank — »en ædruelig mand og hengiven kirkegænger« — så en lang mørk genstand med et meget klart lys i agterenden og blinkende røde lys langs siderne. (To nætter senere påstod næsten 400 mennesker i Norman at have set et fænomen magen til).

Illinois. En strålende oplyst konstruktion kom tilsyne lavt på himlen, over en sø ved Evanston, og fløj derefter flakkende hen over byen med kurs vestpå. Den blev bemærket på samme tidspunkt, men i større afstand, fra Niles Center og Shermerville.

Kl. 21,30 så nogle folk i det sydlige Chicago luftskibet komme tværs over søen, flyve ind over land, langsomt dreje mod nordvest og forsvinde i mørket. — Ifølge Chicago Tribune for den 10. april:

»Det flyvende under blev observeret flere steder fra af personer udstyret med små teleskoper eller kraftige kikkerter, og disse personer beskrev omridset af genstanden, som var forsynet med lys. Der er enighed om — på den usikre baggrund, der er for at bedømme størrelsen på genstande, der bevæger sig på himlen i ukendt afstand — at skroget på den natlige flyver var omkring 70 fod i længden, af slanke proportioner og skrøbelig konstruktion.

Det rapporteres, at den bevægelige »forlygte« og de andre lys var fastgjort til dette skrog .. Nogle få observatører påstod, at de desuden så, et lille stykke over skroget, former ud til siden, som lignede vinger eller sejl. Disse så ud til at være omkring 20 fod i bredden, og da de blev set fra siden, kunne deres længde ikke nøjagtigt bedømmes«.

Et af de første vidner, en ung guldsmed, fastholdt, at luftskibet faktisk var 2 cigarformede genstande, fastgjort til hinanden med dragere (bjælker). Eftersom denne observation tilsyneladende fandt sted i skumringen, mens de fleste andre fandt sted i mørke, bør den efter min opfattelse tages alvorligt, som en måske mere nøjagtig beskrivelse af skibets udseende.

Hvis bedømmelserne af genstandens længde skal tages bogstaveligt, fløj et luftskib, men et mindre end modparten Evanston-South Chicago, over Mount Carroll, Illinois, kl. 20,40. Det kom tilsyne fra nordøst, passerede over byen, drejede vestpå og foer væk »med en fabelagtig fart«. Vidner udtalte, at fænomenet var omkring 8 eller 10 fod i længden og ikke mere end to eller tre fod højt. Det var »aflangt« af form og forsynet med et stort rødt lys.

Iowa, 10. april. Ved Newton så 2000 indbyggere ved 20-tiden et luftskib, der i 40 minutter holdt sig svævende over den sydvestlige del af byen. Da det tog kurs mod nordvest, kastede det noget, der så ud som en faldskærm med et lys fastgjort til den. Nogle observatører mente, det kunne være en meddelelse fra fartøjets passagerer og drog ud for at opspore den, men avisnotitserne fortæller ikke, om de søgende fandt noget.

Luftskibet viste sig også i kort tid over Eldon kl. 19,25, Ottumwa kl. 19,40 og Albia kl. 20,10.

Illinois. En mystisk genstand med skarpt hvidt lys var 15 minutter om at flyve over Galesburg. Folk, som holdt øje med den gennem kikkerter, anslog højden over jorden til 3/4 mile.

Hele denne aktivitet fik professor George Hough, en astronom fra North-western University, til at smile. »Alpha Orionis har vandret ad sin faste bane på firmamentet i ti millioner år«, sagde han, »og det er vanskeligt at forklare, hvorfor man har fæstnet sig ved den i de sidste tre uger og udpeget den som forlygten på et mystisk luftfartøj«. Ikke fordi professor Hough nogensinde havde set dét, som hans »blåøjede« landsmænd kaldte et »luftskib«, det er klart. Han havde bedre ting at tage sig til, sagde han.

Joseph Piersen fra Evanston, så røde, grønne og hvide lys, som gav genskin fra to cigarformede genstande. Genstanden — eller genstandene — gav en »hvislende« lyd fra sid. »Dette fænomen«, understregede han, formentlig med sarkasme, »tog en kurs, aldeles afvigende fra Alpha Orionis' bane«.

III

Et luftskib fulgte et tog hele vejen fra Howard til Artesian, South Dakota, om aftenen den 15. Togføreren Joe Wright fortalte en journalist fra Madison (South Dakota) Sentinel, at genstanden kom til syne lige efter skumring og fløj stadig nærmere ved jorden, indtil den var nået ud af syne«, d.v.s. formentlig landet.

Et andet luftskib blev set kl. 21,00 den samme aften af observatører i Eureka, Kansas. Endnu ét nærmede sig, efter rapporter at dømme, til Was-

hington-monumentet i Washington D.C., i en højde af 600 fod, tog så retning mod Georgetown og forsvandt bag nogle høje udenfor byen.

24 timer senere så et halvt dusin byer i Texas et fartøj, »formet som en mexikansk cigar, tyk på midten og tynd i begge ender, med store vinger, der lignede en kæmpe-sommerfugls. Det blev strålende oplyst af skæret fra to store projektører og sejlede i sydøstlig retning med vindens hast; det udgjorde et storslået skue«. (New York Sun).

Tre dage senere, ca. ved 21-tiden, kastede en gigantisk genstand projektørlys hen over jorden ved Sistersville, West Virginia. Ifølge en journalist: »En undersøgelse med kraftige kikkerter efterlod et indtryk af en kæmpemæssig kegleformet konstruktion, 180 fod lang, med store finner på begge sider«.

IV

Den 19. april fremkaldte to af bølgens mest interessante rapporter. Den første er den velkendte Sister(s)ville-hændelse (se ovenfor), mere udførligt beskrevet i Keyhoes *»The Flying Saucers Are Real«*. Den anden er den, indtil for nylig ikke-offentliggjorte »mandskabs«-rapport fra LeRoy, Kansas, klart en af de bedste beretninger af den art i UFO-sagaens annaler. Vidnet synes at have været en yderst pålidelig mand, og ydermere har jeg været i stand til — takket være en Kansas-korrespondents anstrengelser — at få yderligere dokumentation for historien.

I *Farmers Advocate,* Yates Center, Kansas, for den 23. april 1897 meddeles det: »Den ærværdige Alexander Hamilton fra Vernon kom til byen i onsdags (21. april) og skabte betydeligt røre ved at erklære, at han havde haft en oplevelse med det meget-omtalte luftskib. Mr. Hamilton er gammel kolonist (af gammel pionérslægt), var tidligere medlem af den lovgivende forsamling, og er kendt overalt i Woodson, Allen, Coffey og Anderson distrikterne«. Hamilton fortalte avisen følgende historie:

»Sidste mandag aften omkring kl. halv elleve blev vi vækket af støj fra kvæget. Jeg stod op, da jeg tænkte, at min bulldog måske lavede halløj, men da jeg kom hen i døren, så jeg til min yderste forbløffelse et luftskib, som langsomt dalede ned over min kvægfold, ca. 40 rods (ca. 220 meter) fra huset.

Jeg kaldte på Gid Heslip, min forpagter, og min søn Wall, vi fik fat i nogle økser og løb over til indhegningen. I mellemtiden var skibet dalet roligt ned, til det ikke var mere end 30 fod over jorden, og vi kom hen til en afstand af 50 meter fra det. Det bestod af en stor cigarformet del, måske 300 fod lang, med en vogn under.

Vognen var lavet af flader af glas eller en anden gennemsigtig masse, skiftende med smalle striber af et andet materiale. Den var strålende oplyst indvendigt, og alt var klart synligt. Der var tre lys; et, som en kæmpe-projektør, og to mindre, det ene rødt, det andet grønt. Det store kunne drejes i enhver retning.

Den (vognen) var bemandet med seks af de mærkeligste væsener, jeg nogensinde har set. Der var to mænd, en kvinde og tre børn. De sludrede indbyrdes, men vi kunne ikke forstå en stavelse af, hvad de sagde. Enhver del af fartøjet, som ikke var gennemsigtig, var mørkerød.

Vi stod stumme af forundring og frygt, da en støj tiltrak deres opmærksomhed og de drejede lygten direkte mod os. Øjeblikkeligt, da de fik øje på os, drejede de op for en eller anden ukendt kraft, og et stort turbinehjul, ca. 30 fod i diam., som drejede langsomt rundt under fartøjet, begyndte at summe — det lød præcis som cylinderen i en centrifuge — og skibet hævede sig så let som en fugl.

Da det var ca. 30 fod over os, syntes det at stå stille og svæve direkte over en tre år gammel kvie, som brølede og sprang, tilsyneladende fanget i hegnet. Da vi kom over til den, fandt vi et kabel, ca. 1/4 tomme tykt, fremstillet af det samme røde materiale, som var bundet med en løbeknude om hendes (kviens) hals. Den ene ende førte op til fartøjet, og noget af det var filtret ind i ståltråden.

Vi prøvede at få kablet af, men vi kunne ikke, så vi skar tråden løs; og vi så forbløffede til, da skib, ko og det hele langsomt hævede sig og sejlede bort, for at forsvinde i nordvest. Vi gik hjem, men jeg var så opskræmt, at jeg ikke kunne sove. Jeg stod op tirsdag morgen, satte mig op på min hest og begav mig ud for at finde et eller andet spor af min ko. Men da jeg kom tilbage til LeRoy om aftenen, hørte jeg, at Lank Thomas, som bor i distriktet Coffee ca. 3—4 miles vest for LeRoy, den samme dag havde fundet huden, benene og hovedet på sin mark.

Da han tænkte, nogen havde stjålet et kreatur, slagtet det og kastet huden bort, havde han bragt det til byen, så det kunne blive identificeret. Han fandt det imidlertid yderst mystisk, da han ikke kunne finde spor af nogen art i den bløde jord. Jeg tog hjem i aftes, men hver gang, jeg var ved at falde i søvn, så jeg den forbandede tingest for mig med dens store lygter og afskyelige folk. Jeg

ved ikke, om de er djævle eller engle, eller hvad, men vi så dem allesammen, og hele min familie så skibet, og jeg vil ikke have mere med dem at gøre«.

»Mr. Hamilton så ud, som om han ikke helt var kommet over sit chock, og alle, som kendte ham, var overbevist om, at hvert ord var sandt, sluttede Advocate. Avisen offentliggjorde følgende udtalelse fra fremtrædende borgere, som kendte Hamilton godt:

»Eftersom der er, altid har været, og altid vil være, skeptikere og tvivlere, når som helst en sandhed, der grænser til det utrolige, bliver præsenteret — og da vi ved, at uvidende eller mistænksomme personer vil tvivle på sandheden af ovennævnte erklæring nu,

afgiver vi undertegnede derfor følgende skriftlige erklæring.

At vi har kendt Alex Hamilton i fra 15 til 30 år, at vi aldrig har hørt sandheden og sanddruheden af hans ord betvivlet, og at vi i sandhed tror hans erklæring er sand og korrekt.

E. V. Wharton, State Oil Inspector
H. H. Winter, Banker
H. S. Johnson, Pharmacist
Alex Stewart, Justice of Peace
F. W. Butler, Druggist
H. C. Rollins, Postmaster
M. E. Hunt, Sheriff
K. E. Kellenberser, Medical Doctor
J. H. Sticher, Attorney
H. Waymire, Druggist
Jas. L. Martin, Register of Deeds

Underskrevet og beediget i min nærværelsen, den 21. april 1897.

W. C. Willie, Notarius Publicus«.

Burlington's *Daily News* bragte, efter at have trykt Hamiltons historie, en anden erklæring:

»Vi undertegnede, indbyggere i Burlington, Kansas, attesterer herved, at vi har kendt Mr. Alexander Hamilton, lige siden han blev jaget ud af Missouri i 1855 (formentlig en henvisning til Hamiltons mulige forbindelse med grupper for og imod slaveri, der på det tidspunkt havde konflikter i Missouri og Kansas) at han var den første amtsfuldmægtig i distriktet Coffee; at han i alle henseender er en fuldstændig sanddru og pålidelig mand. Og ingen sandhedskærlig person vil nogensinde betvivle nogen erklæring fra ham....

J. M. Lane, H. E. Cowgill, Orson, Wm. Manson, M. E. Grimes, J. M. Baldwin, David Grimes.

Underskrevet og beediget i min nærværelse, den 29. april 1897.

H. B. Cheney, Notarius Publicus«.

Et sidste vidnesbyrd om Hamiltons sanddruhed, er givet af hans børnebørn, (døtre af Wallace Hamilton — kaldet »Wall« i beretningen), som blev interviewet sent i året 1965 af mr. Harry Fleenor fra Topeka, Kansas. Begge kvinder fortalte mr. Harry Fleenor, at historien var velkendt i deres familie, og at deres bedstefar indtil sin død (i 1912) havde fastholdt, at han havde set et mærkværdigt fartøj og dets ligeså besynderlige besætning lette med en kviekalv. Deres fader nægtede at diskutere emnet, måske af frygt for latterliggørelse.

V

Den næste »mandskabs«hændelse, som hævdedes at have fundet sted omtrent på samme tid (vi har ikke været i stand til at afgøre den nøjagtige dato), er mindre let at bedømme, fordi vi har færre oplysninger angående vidnets karakter. Manden synes imidlertid at have været en ret fremtrædende person, og avisernes omtale af ham er overalt gunstig. Selv *Arkansas Gazette*, som tidligere havde latterliggjort meget mere »prosaiske« luftskibs-observationer, betegnede denne som »den mest autentiske beretning, der er trykt«.

Den, der taler, er Captain James Hooton, beskrevet som »den kendte Iron Mountain-togfører«.

»Selvfølgelig så jeg luftskibet. Der er overhovedet ingen tvivl om det, og De kan være stensikker på, hvad jeg fortæller. Det foregik på denne måde:

Jeg var taget ned til Texarkana for at føre et special-tog tilbage, og da jeg vidste, at jeg ville få en 6-8 timer tilovers i Texarkana, tog jeg til Homan (Arkansas) for at gå på jagt. Klokken var omkring 3 om eftermiddagen, da jeg nåede dertil. Jagten var god, og inden jeg vidste af det, var den over seks, og jeg begav mig tilbage mod jernbanestationen. Mens jeg vadede gennem krattet blev min opmærksomhed fanget af en velkendt lyd, det var en lyd nøjagtig som en arbejdende luftpumpe på et lokomotiv.

Jeg gik straks i retning af lyden, og dér, på en åben strækning på ca. 5-6 acres (2-2,4 hektar), så jeg genstanden, der frembragte støjen. Jeg fandt straks ud af, at dette var det berømte luftskib, der var set af så mange mennesker i landet.

Der var en mand ombord; han så ud til at være af middelhøjde, og jeg så, at han havde røg-

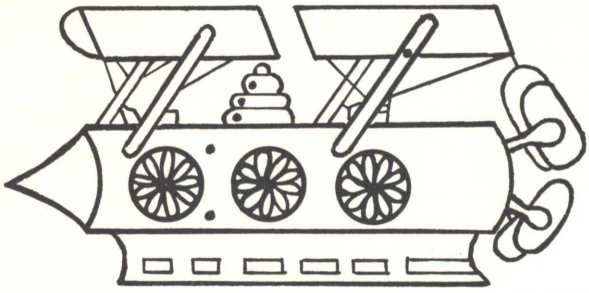

Kaptajn Hootons tegning af luftskibet

farvede briller på. Han gik rundt og rodede i dét, som så ud til at være agterenden af skibet, og da jeg nærmede mig, var jeg alt for lamslået til at tale. Han så overrasket på mig og sagde: »Goddag, hr; goddag«. Jeg spurgte: »Er dette her luftskibet?«, og han svarede: »Ja«, hvorefter tre eller fire andre mænd kom ud af det, som åbenbart var skibets køl.

En nærmere undersøgelse viste, at kølen var delt i to dele, som foran endte ligesom den skarpe kant på en knivlignende æg, mens siderne af skibet buede gradvis ud hen mod midten og derefter igen blev smallere. Der var tre store hjul på hver side, fremstillet af et eller andet krummet metal, og således arrangeret, at de blev konkave, når de bevægede sig fremad.

»De må undskylde mig, hr«, sagde jeg, »men lyden minder en hel del om en Westinghouse luftbremse«. »Det gør den måske, min ven, vi benytter komprimeret luft og vinger; men du vil få mere at vide senere«.

»Alt er parat«, råbte én, og så forsvandt hele selskabet ind. Jeg lagde mærke til, at et to-tommer rør lige foran hvert hjul begyndte at blæse luft ind på hjulene, og de begyndte at dreje rundt. Skibet hævede sig gradvis med en hvislende lyd. Vingerne sprang pludseligt frem, idet de vendte de skarpe ender opad, så begyndte rorbladene i enden af skibet at rotere så hurtigt, at man knapt kunne se dem. På mindre tid, end det tager at fortælle det, var skibet forsvundet af syne.

Den tegning, jeg har lavet til Dem, er den bedste, jeg kan lave under de foreliggende omstændigheder. Jeg tænker jeg var heldig, at jeg så skibet. De kan tilføje, at mens det stod stille, gav det en pumpelyd fra sid, som luftpumpen på en maskine. En særlig detaille, jeg husker, er, at det, jeg ville kalde kofangeren, var skarp som et knivblad og næsten så spids som en nål. Der var ikke nogen klokke eller noget klokke-reb ombord på skibet, så vidt jeg kunne se, som jeg ellers burde mene, ethvert velordnet luft-lokomotiv skulle have«.

Luftskibet, som Hooton tegnede, slår én som latterligt umuligt af udseende, og kan måske virke som en hindring for fuld anerkendelse af historien. På den anden side kan det virke som indicie(bevis) til gunst for historien. Noget lignende skibe var blevet rapporteret tidligere (se især beskrivelsen af South Chicago-luftskibet), og de vifteformede hjul på siden var kraftigt fremhævet i nogle Chicago-rapporter fra 1896, som det er usandsynligt, Hooton havde kendskab til. Husk, at Alexander Hamilton fortalte om tilstedeværelsen af et »hjul« i forbindelse med fremdriftsmekanismen, selv om dette var større og anbragt *under* fartøjet, ikke på siden. Ydermere har Hootons luftskib en afgjort lighed med den mystiske maskine, som fløj over New Mexiko i 1880 (se Lucius Farish's *An 1880 UFO, Flying Saucer Review*, maj/juni 1965).

VI

1897-bølgen havde afgjort nået sit højdepunkt efter den tredje uge af april, selv om der fortsat blev gjort spredte observationer helt ind i maj. Kun én er værd at nævne i enkeltheder.

Vidneudsagnet herunder er fra to politimænd fra Hot Springs, Arkansas. Constable Sumpter og Deputy Eheriff McLemore, som var ude i tjenstligt ærinde, da de påstod at have mødt et luftskib og dets passagerer.

»Mens vi red her fra byen mod nordvest, om aftenen den 6. maj 1897, lagde vi mærke til et strålende lys højt oppe på himlen. Pludselig forsvandt det, og vi sagde ikke noget om det, eftersom vi var på udkig efter nogle lovovertrædere og ikke ville lave nogen støj. Efter vi havde redet rundt i det bakkede terræn en fire-fem miles, så

vi igen lyset, som nu så ud til at være meget nærmere jorden. Vi standsede hestene og så det komme ned, indtil det på én gang forsvandt bag en bakke. Vi fortsatte med at ride ca. en halv mile, og så nægtede vore heste at gå længere. Omkring hundrede meter borte så vi to personer, der bevægede sig omkring med lygter. Idet vi trak vore Winchester-revolvere (geværer?) — for vi var nu helt klar over situationens alvor — råbte vi: »Hvem er dér, og hvad bestiller De?«.

En mand med langt mørkt skæg kom frem med en lygte i hånden, og da han havde fået at vide, hvem vi var, fortsatte han med at fortælle, at han og de andre — en ung mand og en kvinde — rejste gennem landet i et luftskib. Vi kunne klart skelne omridset af fartøjet, som var cigarformet og ca. tres fod langt, og som så ud, nøjagtigt som de stik (d.v.s. illustrationer), der har været i aviserne fornylig. Vejret var mørkt og regnfuldt, og den unge mand var i færd med at fylde en stor sæk med vand ca. 30 meter borte, og kvinden sørgede omhyggeligt for at holde sig tilbage i mørket. Hun havde en paraply over hovedet. Manden med skægget inviterede os på en flyvetur og sagde, at han kunne føre os hen, hvor det ikke regnede. Vi fortalte ham, at vi vist nok foretrak at blive våde.

Da vi spurgte manden, hvorfor det strålende lys blev tændt og slukket så meget, svarede han, at lyset var så kraftigt, at det brugte en stor del af drivkraften. Han sagde, at han godt kunne tænke sig at gøre nogle få dages ophold i Hot Springs og få nogle varme bade, men hans tid var begrænset, og han kunne ikke. Han sagde, de ville slutte turen i Nashville, Tennessee, når de havde fået set landet grundigt. Da vi havde travlt, tog vi afsted, og på tilbageturen, ca. 40 minutter senere, var der intet at se. Vi hverken hørte eller så luftskibet, da det startede.

John J. Sumpter, Jr.
John M'Lemore.

Underskrevet og beediget i min nærværelse, den 8. maj 1897.

C. G. Bush, fredsdommer«.

Daily News Record, Fort Smith, bemærkede, at selv om Sumpter og McLemore blev udsat for megen latterliggørelse, »fastholder de imidlertid yderst alvorligt, at det er fuldstændigt sandt, og deres alvor forvirrer mange, der, selv om de ikke kan anerkende historien som sand, alligevel kan se, at mændene ikke skæmter«. *Arkansas Gazette* tilføjede: »Eftersom de begge er mænd, kendt for deres retskaffenhed, kan man fuldt ud stole på sandheden af deres erklæring«.

Man bør lægge særligt mærke til en detaille i vidneudsagnets sidste afsnit: Forbindelsen mellem skibets lys og drivkraften. Vi har allerede set, at vidner uafhængigt af hverandre har bemærket, at *hver gang, skibet accelererede, blev dets lys svagere*. Dersom Sumpter og McLemore løj, måtte vi da drage den slutning, at de var helt fortrolige med andre observationsberetninger, selv de, der havde stået i aviser, de måske ikke havde mulighed for at se. (Om det nu var et sammentræf eller ej, så gjorde nogle landbrugsmedhjælpere fra Illinois i midten af april fordring på at have mødt et luftskib, ligeledes bemandet med to mænd og en kvinde).

VII

Hos dem, som anerkendte tilstedeværelsen af luftskibet, var der næsten ingen tvivl om, at fartøjet var styret af jordboere, formentlig amerikanske opfindere. Bortset fra en leder-skribent ved *Free Press*, Colony, Kansas, (som fremlagde en teori om, at det var et rumskib fra Mars), synes det ikke at være faldet nogen ind, at fænomenet kunne have været andet og mere end dette (altså jordisk. *Dette er måske den eneste, virkeligt betydningsfulde kendsgerning i 1897-bølgen.*

Det turde være indlysende, at begivenhederne i 1897 ikke er »typiske« for UFO-aktivitet, som vi kender den idag. Faktisk har jeg afstået fra at kalde luftskibet et »UFO«, for selv om det *i bogstaveligste forstand* var et sådant, ligner det overhovedet ikke det, vi idag kalder et »UFO«. Det fænomen, som blev set i USA i 1880, 1896 og 1897 (og Wales og New Zealand i 1909 og Sydafrika i 1914) var et *luft*skib, en slags konstruktion, tungere end luften, bygget til begrænset flyvning i den nærmeste atmosfære. Det var helt afgjort *ikke* noget slags rumfartøj, som de moderne »flyvende tallerkener« synes at være.

I enhver kontaktberetning fra den periode, var den tanke — at skibet var en jordisk konstruktion — afstivet på forskellige måder, som så bekvemt understøttede den tids teknologi og temperament. Det var den almindelige opfattelse, med de relativt hurtige fremskridt, videnskaben gjorde på det tidspunkt, at et luftfartøj af en eller anden art ville blive opfundet i den nærmeste fremtid (netop som man nu forventer interplanetariske rumskibe indenfor de nærmeste år). Enhver af luftskibets handlinger kunne tænkes at have været forudsagt af amerikanerne i slutningen af det 19. år-

hundrede. Her var ingen begreber, der lå hinsides deres fatteevne: Ingen UFO'er drevet af »antityngdekraft«, ingen fartøjer af meget avanceret udformning, ingen »små mænd« eller venusianere med gyldent hår. Kort sagt, intet af det, vi, der idag tager UFO'er for givet, forventer.

Kontakterne i 1897 var uundgåelige, hvis man da anerkender den forudsætning, at begrænset kontakt kan finde og finder sted. På grund af luftskibets besynderlige karakter kunne kontakter ikke have været andet end det, de var: Styrket tro på en jordisk konstruktion. Hvis besætningsmedlemmerne havde været ligeglade med den menneskelige reaktion på deres tilsynekomst, ville de formentlig have fløjet med maskiner af mere avanceret udformning, snarere end de næsten latterlige modeller, som beskrives i samtidige aviser.

Efter studier af 1897-rapporterne har en kendt ufolog konkluderet — og vil argumentere herfor i en bog, der udkommer — at luftskibet blev opfundet af en amerikansk videnskabsmand. Selv om jeg ikke ved, om han er i besiddelse af særlige oplysninger, der fører ham til denne slutning, tror jeg snarere, at hans teori er baseret på en overfladisk og noget ufuldstændig undersøgelse af de eksisterende data. Næsten enhver, som på et eller andet tidspunkt har studeret den tid, spekulerer på, om jordboere var fuldstændigt ansvarlige — der var tilstrækkeligt med rygter i pressen til at forvirre enhver. Men når alt kommer til alt, må man konkludere, med Thomas Edison, at »det er absolut utænkeligt, at en mand kunne konstruere et luftskib, der fungerede — og holde historien hemmelig«.

Ydermere må vi, hvis vi skal godtage denne forskers synspunkt, tro på, at vores anonyme opfinder — og de snese af personer, som skulle til for at flyve med luftskibene — viste sig i New Mexico i 1880, Kalifornien i 1896, hele USA i 1897, Wales og New Zealand i 1909 og Sydafrika i 1914. Vi må også regne med, at alt dette faktisk blev foretaget i fuldstændig hemmelighed — og at der siden den tid ikke har vist sig noget, som kunne fratage brødrene Wright deres rolle som skabere af den første »tungere-end-luften«-maskine.

Jeg vil hævde, at sandheden snarere er den, som jeg har givet udtryk for i hele denne artikel, at luftskibet var af ikke-jordisk (dog ikke nødvendigvis interplanetarisk) oprindelse. Når vi fremsætter disse formodninger, mener vi, at mysteriet kan forstås, hvis vi tænker os, at intelligens(væsen)erne bag UFO'erne 1) **vil vildlede os,** eller 2) vil vise sig **indenfor rammerne af observatørens begrebsverden.** Disse punkter har måske en vis overlapning, men de er baseret på hinanden modsatte formodninger om ufonauternes hensigt.

I første tilfælde forestiller vi os en langtidsmission, som udføres af væsener andetsteds fra; omend ikke nødvendigvis fjendtligtsindede, ønsker disse væsener ikke, at vi skal kende deres identitet og hensigt, og de har derfor (gennem listighed, deres mere åbenlyse aktiviteter, de ved kontakt givne meddelelser) fundet på at give os falske ideer om dem. Hvad de bestiller her, er ikke særligt relevant for udredningen af denne hypotese, selv om jeg håber at kunne komme ind på dette emne i en senere artikel.

For at vildlede os, antager afonauterne den karakter, som er lettest for os både at tro på og forstå. I fortiden kaldte de overtroiske dem for guder eller troldmænd, og vi har en mærkelig historie, omtalt af W. R. Drake (Spacemen in Norman Times, FLYING SAUCER REVIEW, marts/april 1966), i hvilken nogle væsener erklærer, at de er fra »Magonia« eller »Magus — det magiske land«. Paul Misraki (Paul Thomas) hævder i sin glimrende bog Flying Saucers througt the Ages (Neville Spearman, 1965), at englene i Bibelen i virkeligheden var UFO-væsener. Nu, i »Rumalderen«, får man os til at tro, at »flyvende tallerkener« er rumfartøjer. I april 1897 — 6½ år før Kitty Hawk (brdr. Wrights maskine? o.a.) — hvad var da mere logisk end et jordisk luftfartøj?

I den anden teori følger vi mange af de samme argumenter, men vi betragter vore besøgendes motiver med mindre mistænksomhed. Vi tænker, at UFO-væsenerne måske ikke kan kontakte os i mere udstrakt grad, i kraft af selve UFO'ernes egen karakter. Ude af stand til at lande og på afgørende måde bevise deres eksistens, forsøger de at gøre sig kendt ved at vise sig på måder, vidnerne er i stand til at fatte — luftskibe i 1897, rumskibe i 1947. Hvis de viste sig i deres sande form, kunne de meget vel være så mærkelige, at vi overhovedet ikke opdagede eller erkendte dem. Formodentlig vil UFO-mysteriet, efterhånden som grænserne for den menneskelige viden og erkendelse med tiden udvides, fortsætte med at udvikle sig, indtil vi sluttelig forstår, hvad det virkelig betyder.

Jeg indrømmer, at vi her er inde på tankeeksperimenter i den helt store målestok. Jeg vil imidlertid gerne gøre det klart, at disse sidste tanker egentlig ikke er opstået hos mig.

Til gengæld hævder jeg, hvad så end sandheden

til slut vil vise sig at være, at 1897-bølgen viser det nytteløse i noget forsøg på at adskille de flyvende genstande fra hele den situation, i hvilken de fremtræder. Det kan godt tænkes, at de enkelte rapporter kun hindrer vor forståelse af gåden. Måske betyder tallerkener som enkelt-tilfælde kun meget lidt, tallerkener som helhed betragtet alt.

Luftskibet er måske således et af de væsentligste fingerpeg til gådens løsning. Dets betydning for forskere af efter-Arnold perioden burde være åbenbar. **Hvad enten vi forsætligt bliver narret, eller UFO'erne simpelthen ikke kan møde os på deres vilkår, har de skabt et mere dybtgående mysterium end de fleste af os vil indrømme.**

☆

KOMMENTAR: Den her fremførte teori hører vel nok til de »mere avancerede« og kommer måske noget bag på en del af læserne, måske navnlig den del af de nye læsere, der havde regnet med udelukkende at skulle høre om »ganske gemene« rumskibe fra vore kendte naboplaneter.

Denne sidste antagelse har mange tilhængere og kan også forklare en stor del af de sidste 20 års observationer, men tilbage bliver en lang række fænomener, tildragelser og forhold inden for UFO-sagen som helhed, som peger på, at der er andet og mere medindblandet. Det forekommer således helt utænkeligt, at en fremmed civilisation, der efter nutidige observationer at dømme synes at være årtusinder forud for os, for kun et halvt århundrede siden skulle have fløjet rundt i slige Storm P.-agtige indretninger, som den her omtalte, når det samtidig er godtgjort, at »de« har været i stand til at besøge — og også *har* besøgt — os gennem årtusinder. Men selvfølgelig, den kan have været specialbygget til formålet med et »tidssvarende« y d r e!

Måske findes der »tallerkenfænomener« af forskellig natur, herunder »psykiske« fænomener, som man så kan vælge at se helt bort fra, hvis man ønsker det, — — og måske skal man den vej rundt, som fremføres i foranstående artikel. Tankegangen i denne teori minder en del om visse tanker, der tidligere er blevet fremført i artikler af N. E. Wagenda.

Vi kan naturligvis ikke vide, om denne teori er rigtig, men ejendommeligt er det, at den til grund liggende tankegang samtidig forklarer et andet forhold, som ofte har været fremholdt af forskellige UFO-foredragsholdere, nemlig den kendsgerning, at kontaktberetningernes beskrivelse af UFO-besætningerne — naturligvis med enkelte undtagelser — varierer fra land til land eller fra verdensdel til verdensdel, tilsyneladende overensstemmende med det pågældende områdes »udviklingsgrad«, »folkementaliteten« eller noget i den retning.

Men selvfølgelig kan det også godt være, at racer fra forskellige planeter arbejder sammen og holder hvert sit område på Jorden under observation! — Tallerkensagen rummer stadig mange uløste spørgsmål, — hvis den overhovedet rummer andet. *Red.*

. . . kun tale om stjerneskud, vejrballoner m. m., som af utrænede iagttagere meget vel kan opfattes som . . .

HISTORISK NOTE

Som flyvemaskine-historiker med tiden før 1910 som speciale kan jeg med sikkerhed sige, at de eneste luftfartøjer, med passagerer, som på nogen måde kan være set nogetsteds i Nordamerika i 1897, må have været frit flyvende luftballoner, og det er yderst usandsynligt, at de kunne forveksles med noget andet. Ingen form for styrbar (d.v.s. en gasbeholder drevet af en propel) eller tungere-end-luften maskine fløj — eller rettere kunne flyve — på det tidspunkt i Amerika.

Charles H. Gibbs-Smith, M.A., F.M.A., Æresmedlem af The Royal Aeronautical Society.

Kilde: Flying Saucer Review, juli/august 1966. /IOKj.

Landinger og kontakter

UFO-landing den 27. april 1960

Den 27. april 1960 kl. ca. 03,00 kommer herr NN kørende i sin bil (Opel Rekord varevogn, årgang 1953) på landevejen mellem Slagelse og Næsted. Ca. 11 km syd for Slagelse passerer han godset »Gyldenholm«. Farten er ca. 60 km/t. Luften er let diset og vinden svag. Observatøren fortæller, at han havde fornemmelsen af, at et eller andet iagttog ham.

Efter at være kommet fri af den skov, der omgiver godsets hovedbygning, ser han mod sydvest i ca. 20° højde en stærk lysende, hvidlig ring, der nærmer sig med stor hastighed. I løbet af 3-4 sekunder har ringen bevæget sig mod bilen og standser brat i kort afstand fra denne. Bilens tændingsanlæg og lys afbrydes pludselig. Da observatøren mærker, at motoren ikke trækker, kobler han ud, kører ind til højre vejside og bremser bilen. Den stopper i en afstand af ca. 6 meter fra objektet.

Observatøren ser nu, at det drejer sig om en såkaldt »flyvende tallerken«. Dens størrelse anslås til ca. 9×6 meter (bredde/højde). Formen er noget i retning af to skåle lagt mod hinanden med et bredt lysende bånd ca. tværs over midten foruden en smallere stribe eller spalte ovenpå. Allerøverst, på noget der lignede en lille overbygning, løber en smal, fluoriscerende stribe tværs over. Forneden fordeler sig tre runde, lysende pletter, som observatøren mener er koøjer (se iøvrigt skitsen). Objektet lyser grå-grønt.

Medens observatøren betragter objektet, der holder sig svævende ca. 3 meter over jorden, glider tre teleskopstøtteben ud af skålformede fordybninger på undersiden af objektet. Endnu før de når jorden, glider endvidere et tykt, cylindrisk rør ned mod jorden. Røret stopper et stykke over jorden, og forneden på røret viser der sig nu en firkantet åbning.

Observatøren føler sig ikke angst, men måske nærmere en smule apatisk. Han tænker på at forlade bilen, men beslutter i det samme at blive siddende, idet 4 personer, én efter én, kommer ud af åbningen. De bevæger sig hen mod bilen med langsomme, graciøse bevægelser, nærmest som en frømand, der går på havbunden. De fire personer er iført grønligt skinnende dragter, hvorpå der foran ses tre mørke, lodrette striber, af hvilke den midterste er den længste. Endnu medens de fire bevægede sig hen imod bilen, glider et tykt kabel ud af objektets underdel i retning mod bilen. Kablet stopper ca. 2 meter fra bilens højre vindue. Nærmest bilen ender kablet med en firkantet skærm, hvori der ses en rund, hvid, lysende linse. Skærmen holdes af kablet i knapt en meters højde. I mellemtiden har de fire personer fordelt sig omkring bilen, de to ved bilens venstre dør. I hænderne har de alle noget, der ligner en stavlygte, som de sætter ind mod bilen flere steder.

Observatøren beskriver personerne som lignende almindelige mennesker, dog var de kun ca. 90 cm høje. Deres ansigter lignede vore, men syntes at være noget fladtrykte. De bevægede munden, som om de talte, men der hørtes ingen lyde. Derfor er alt stille under observationen, bortset fra en svag summen som fra et højspændingsnet.

Kort efter forsvandt de fire personer tilbage til og ind i fartøjet, åbningen lukkedes, kablet blev trukket tilbage i objektet, og tilsidst blev støttebenene trukket op. Under en meget stærk lyseffekt hævede objektet sig derefter med en kolossal hastighed og forsvandt i samme retning, som det kom fra. Det var uden for synsvidde i løbet af få sekunder. Et øjeblik efter blev observatøren atter nærværende, idet tændingslampen begyndte at lyse. Nu steg observatøren ud af bilen og bemærkede straks en ejendommelig lugt, som han ikke kunne identificere. Da han prøvede at sætte hånden ned i de knytnævedybe mærker fra teleskopbenene, mærkede han en stærk hede.

Observationens længde anslås til ca. 4 minutter, idet observatørens armbåndsur, som ellers gik helt nøjagtigt, senere viste sig at gå 4 minutter bag-

efter. Det var sandsynligvis gået i stå samtidig med bilen. Da observatøren forsøgte at starte bilen bagefter, virkede den straks.

I årene efter observationen har observatøren lagt mærke til, at på det sted, hvor observationen fandt sted, har der været en plet, hvor vegetationen først kom i gang lidt efter lidt. Dette har ikke været muligt at efterprøve så lang tid efter observationen; der findes nogle få bare pletter på stedet, men det kan ligeså godt skyldes andre forhold som landingen.

Rapporten er udarbejdet i løbet af året 1966 og signeret af observatøren den 11. november. Observatøren er håndværker fra Midtsjælland. Det er vore medarbejderes indtryk, at herr NN er nøgtern, og at han har haft en oplevelse. Grunden til, at rapporten er så gammel er, at NN ikke har omtalt den for ret mange mennesker. Han ønsker også fuldstændig anonymitet.

Den skitse, der er vist, er ikke tegnet af observatøren selv, idet han ikke tegner særlig godt. Men den er opbygget med hans råd og vejledning og må siges at være tilnærmelsesvis korrekt ifølge hans beskrivelse. Man har gjort meget ud af at få facon og mål til at være så korrekte som muligt.

/ej

Til UFO-nyt's redaktion...

I anledning af rapporten om observationen ved »Gyldenholm« den 27. april 1960.

Mange vil måske forbavses over, at en så god observation har fundet sted her i landet, men i betragtning af de mange lignende UFO-observationer, der har været andre steder i verden og som nu kommer frem i dagspresse og ugeblade, skulle der ikke være noget enestående ved »Gyldenholm« observationen.

Siden jeg fik den første underhåndsmeddelelse i begyndelsen af 1965, har observationen været gennemarbejdet af flere medarbejdere indenfor SUFOI, og det er vort indtryk, at observatøren er en pålidelig og nøgtern mand og at hans beretning er ægte.

En tilfældighed gjorde, at vi kom i forbindelse med observatøren. Var denne tilfældighed ikke indtruffet, havde manden beholdt oplevelsen for sig selv. Hvor mange af den slags hændelser, der ligger gemt ude i landet, ville være rart at vide.

Hørsholm, den 29. december 1966.

X.P.

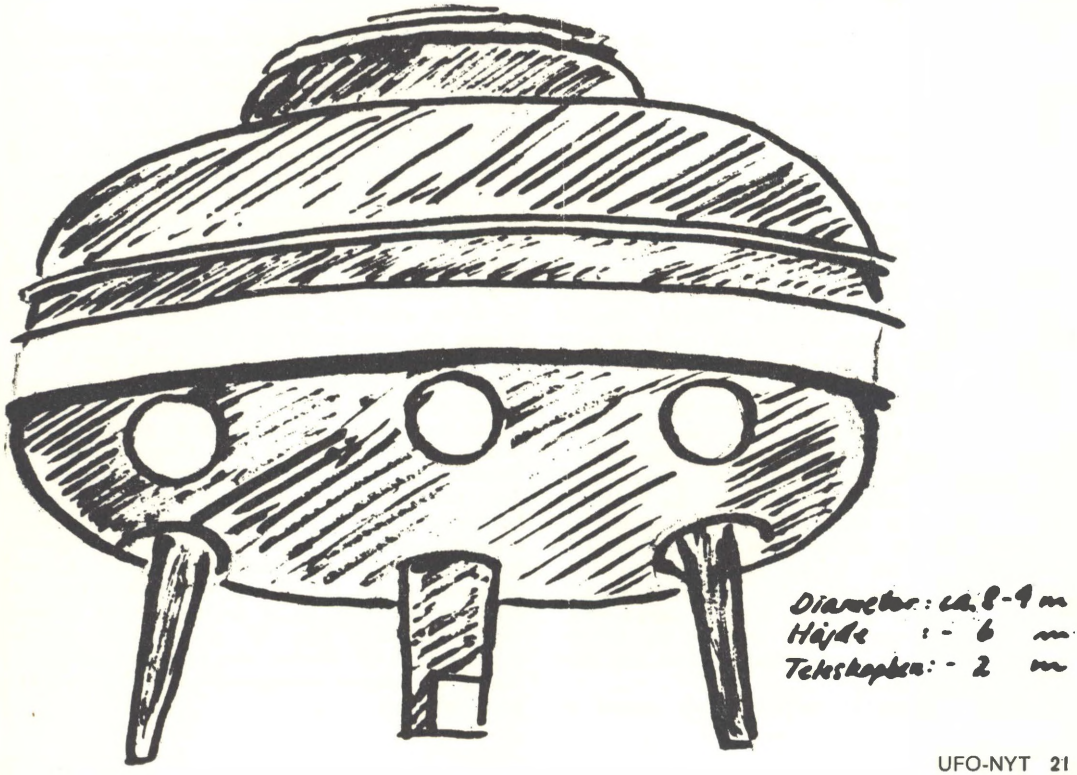

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

De »famøse« UL-artikler

Med mellemrum modtager redaktionen læserbreve og indlæg, som stiller os i den situation, at vi faktisk ikke ved, hvad vi skal gøre med dem. Der kan dels være tale om spørgsmål, som vi ikke ved, hvad vi skal svare på, og dels artikler, som vi ikke rigtigt kan indplacere. Undertiden sætter vi disse i bladet, og andre gange lader vi være.

Fra en læser og gammel ufolog har vi modtaget hele tre indlæg på en gang, der alle er udformet som angreb på redaktionen og de tre artikler, vi tidligere har bragt om »The Universal Link«, idet forskelligt andet også blandes med ind.

Indlæggene indeholder som sådan ikke nogen nyheder, der bidrager til oplysning om eller opklaring af UFO-fænomenet, og de hører vel derfor egentlig ikke hjemme i bladet; men på den anden side indeholder de tanker, som belyser både »intolerancen« og de beklageligc, såkaldte »uoverensstemmelser« mellem forskellige ufologiske opfattelser. Vi har derfor valgt at bringe dem med kommentarer her i brevkassen. Her er foreløbigt det første indlæg. *Red.*

Længe leve den sunde fornuft!

Kan man tro på flyvende tallerkener og endda være ved sine fulde fem? Personlig mener jeg, at man kan, men desværre synes den mystik, som stadig hviler omkring emnet, at drage mange ud i det, amerikanerne kalder »the crazy fringe« — frit oversat »de skøre kuglers grænseland«. UFO-arbejdet i Danmark har hidtil været ret frit for den slags ekstremister, bl.a. fordi SUFOI's stifter, H. C. Petersen, med hård hånd viste dem vintervejen, når de begyndte at falde i den ene eller anden grøft. Det blev han ikke altid lige populær på, men det resulterede i, at UFO-Nyt trods sit ofte tilsyneladende fantastiske indhold alligevel blev et så seriøst tidsskrift, at folk holdt op med at grine ad det og ad de mennesker, der læste bladet.

Derfor er det utvivlsomt kommet som et chock for mange, når UFO-Nyt i det sidste år er begyndt at bevæge sig i retning af »grænselandet«. Jeg tænker — som man vil have gættet — på artiklerne om »universalleddet« — the universal link —, som i de sidste måneder har optaget en beklagelig del af spaltepladsen i UFO-Nyt. Det er meget skægt, men det har ikke noget med fodbold at gøre — og heller ikke med flyvende tallerkener. Og med sandheden har det næppe heller andet til fælles end navnet, eftersom mr. Graves »universalled« med klædelig beskedenhed også kalder sig »sandheden«.

Det har i mange år været et kendt, omend ret upåagtet faktum, at såkaldte psykiske personer er i stand til at fremkalde mange mærkelige »manifestationer«, som videnskaben dags dato endnu ikke har kunnet give en reel forklaring på. Til denne gruppe må mr. Graves oplevelser også henregnes, og de ytringer, som »universalleddet« hidtil er kommet med, tyder da heller ikke på en enorm intelligens, men ligger, hvad angår deres logiske opbygning og sammenhæng, på et meget menneskeligt stade, hvis man ellers kan tro citaterne i UFO-Nyt. Til alt held har »sandheden« været så venlig at fastsætte en tidsfrist for spøgens slutning — første sekund af første juledag 1967. Lad mig forsøge mig som profet og forudsige, at enten brister ballonen, så gassen siver ud første juledag 67, og så vil den formentlig efterlade en hel del mennesker temmeligt lange i ansigterne — eller også finder »sandheden« i god tid ud af, at der er uforudsete vanskeligheder, så den alligevel ikke kan åbenbare sig til nævnte tidspunkt. Endelig er der den tredje mulighed, kendt fra Jehovas vidners bortforklaring af fejlslagne spådomme om tusindårsrigets opståen og Kristi genkomst i — var det ikke 1914? — at »sandheden« til den tid vil udbasunere, at den faktisk har manifesteret sig i al sin magt og vælde, og at det skam er os stakkels blinde menneskers egen fejl, at vi ikke kan mærke nogen forskel på juleaftensdag og første juledag — udover den mæthedsfornemmelse, der plejer at præge 1. juledag.

Med al skyldig hensyntagen til menneskelig fejlbarlighed og til den meget menneskelige trang til at fylde avisen med »en and«, når der i virkeligheden ikke er sket noget, må jeg advare mod denne fremgangsmåde. Enhver professionel journalist vil kunne fortælle UFO-Nyts redaktion, at den slags »ænder« totalt ødelægger læserens tillid til bladet.

Historien om »universalleddet« er nemlig serveret med så positiv indstilling, at vi arme læsere kun kan få fornemmelsen af, at redaktionen tror, »der er noget om snakken«. »Der går aldrig røg af en brand o.s.v. — o.s.v.«.

Sagen havde stillet sig bedre, hvis man havde bragt historien til torvs i mere beskeden form og med kraftig understregning af egen skepsis. Som det nu er sket, tyder det på sensation for sensationens egen skyld, hvilket også i længden er et meget dårligt journalistisk princip.

Tilhængere af Adamskis filosofi vil selvfølgelig have forkastet hele »forestillingen« fra starten. Hvor ofte har gode, gamle G. A. ikke forudsagt netop den slags »psykiske« profetier og advaret mod dem. Havde han endnu været i live, ville han formentlig have henvist til, at man uden selv at vide hvordan, kan komme til at indstille sig på forskellige telepatiske »kanaler«, hvilket i forbindelse med telekinetiske fænomener kan forklare fænomenet mr. Graves.

Også alle de, der ikke tilslutter sig Adamskis filosofi, har mulighed for at dømme ved hjælp af deres egen sunde fornuft og kritiske sans, der er oplært gennem erfaringen. Apropos erfaringer — jeg husker hele dommedagsballaden før den 5. februar 1962, da astrologer, indiske mystikere, amerikanske »svami'er«, såkaldte medier og påståede kontaktfolk i skøn samdrægtighed forudsagde, at alle tiders naturkatastrofe, måske verdens undergang, ville indtræffe.

Som et andet eksempel på mærkelige tildragelser, der heller ikke har noget med UFO-sagen at gøre, kan jeg nævne Bender og hans »tre mænd i sort«. Bender var begyndt som tallerkenforsker og var styret lige ud i »de skøre kuglers grænseland« — og der oplevede han noget. Det har utvivlsomt været virkeligt for ham — ligesom visse narkotika giver deres ofre »virkelige« oplevelser under rusen. Men i den virkelige verden eksisterer disse oplevelser ikke — og de kan derfor kun have betydning for den, der oplever dem.

Hvilke beviser har man iøvrigt for de »ydre« virkninger af mr. Graves' »sandhed«? Har man lægeattester, som beviser, at folk er blevet mirakuløst helbredt? Og hvor mange procent af det samlede antal patienter, der har henvendt sig til ham, er blevet helbredt? Troen kan som bekendt flytte bjerge, og folk, der tror på »universalleddet«, kan måske på denne måde bringes til at helbrede sig selv — ikke mindst, hvis det drejer sig om psykosomatiske sygdomme. Men havde de pågældende været katolikker, kunne de formentligt lige så godt være rejst til den hellige kilde i Lourdes. (Til mr. Graves' forsvar skal dog siges, at det for de fleste englændere nok er billigere at rejse op til ham end til Lourdes).

Lad mig gentage, hvad jeg allerede for nogle år siden har skrevet her i bladet: En ufolog må ikke være godtroende. Skal vi til bunds i mysteriet omkring de uidentificerede flyvende objekter, er der kun en vej, og det er at gå til sagen med samme afventede skepsis som en videnskabsmand, når han undersøger, om en ny hypotese passer til kendsgerningerne.

Hvis en ufolog smider sin skepsis og sin sunde fornuft over bord, er han ikke længe ufolog, men ufolo-sofist. Eller en struds — for den stikker også hovedet i en busk fremfor at stille sig ansigt til ansigt med kendsgerningerne. Jeg håber, at ikke mindst UFO-Nyts redaktion vil trække hovedet ud af busken, der ikke skjuler dem alligevel, og gå igang med at oppudse den sunde fornuft og ditto skepsis, før der kommer for tykt lag patina på dem. Ellers er pengene til UFO-Nyt måske ufologisk bedre anvendt, hvis man sender dem til U-landshjælpen.

Kort sagt: Lad os blive fri for mere snak om mr. Grave og hans »sandhed«. De to vil næppe blive savnet i UFO-Nyts spalter, for de har lige så lidt med flyvende tallerkener som med opvask at gøre. Skulle der mod forventning være nogle, der er hoppet på, hvad jeg anser for at være en limpind, — så lav eventuelle fremtidige artikler om »universalleddet« i særtryk og lad liebhaverne selv betale udgifterne til dem.

I UFO-Nyt hører de i hvert fald ikke hjemme, hvis det er meningen, at bladet fortsat skal handle om uidentificerede flyvende objekter. Man opnår kun at gøre en hel del mennesker forvildede og at støde mange andre væk fra UFO-sagen. Artikelserien om »universalleddet« har ganske simpelt betydet, at man har forrådt flere års arbejde for at gøre UFO'er til et emne, som kan behandles seriøst. Vi er godt på vej tilbage dertil, hvor folk automatisk vil trække på smilebåndet ved tanken om »det blad, der er hoppet på den skrøne om universalleddet«.

Jeg ved, at drømmen om en universalløsning på alle problemer lurer i enhver menneskesjæl. Men det kan ikke være UFO-Nyts opgave at forlade sin søgen efter nye kendsgerninger for at propfodre sine læsere med den slags »opium« i stedet. Og forhåbentlig er bladets læsere så åndeligt modne, at det vil gå ud over bladets oplagstal, hvis man ikke skifter kurs i tide.

Per Borgaard.

KOMMENTAR:

Som ansvarshavende redaktør tilkommer det vel retteligen mig at svare på Per Borgaards indlæg, hvilket jeg kan gøre med stor sindsro, da mit

eneste bidrag i forbindelse med de »famøse« artikler har været at studere sagen lidt nærmere og derefter tage stilling til, om artiklerne skulle bringes i bladet, hvad de altså blev.

Lad mig med det samme indrømme, at jeg faktisk ikke ved, om »UL« på nogen måde har tilknytning til UFO-sagen (på nuværende tidspunkt), et forhold som ikke adskiller »UL« fra dele af Adamskis filosofiske produktion (Livsvidenskab og Telepati indbefattet), og det er måske den afgørende grund til, at jeg valgte at sige ja.

For »gamle ufologer« er det særdeles velkendt, at jeg i mange år var modstander af at bringe visse af Adamskis tanker i bladet, da jeg fandt, at dette stof ikke hørte hjemme i ufologien. Denne holdning er jeg ofte blevet bebrejdet, og måske i en del tilfælde med rette. Det kan derfor godt forekomme lidt ulogisk, at jeg nu må høre for, at jeg forsøger at vise mig lidt mere »tolerant« end tidligere.

Men tilbage til »den sunde fornuft« og Per Borgaards argumentation. P. B. mener, at de tre UL-artikler har optaget en beklagelig del af spaltepladsen i UFO-NYT, og det bedrøver os meget. UFO-NYT udgjorde i 1966 ialt 252 sider, hvoraf ca. 10 sider er brugt i forbindelse med »UL«, altså knap 4 pct. af pladsen. P. B.'s tolerance synes at befinde sig i en spændetrøje med alt for små dimensioner.

P. B. taler om »ballonen som brister«, »dommedagsbraget«, men er det nu også en korrekt fortolkning. Enten kan P. B. ikke læse (og det tror jeg ikke på), eller også ønsker han at lægge andet i ordene, end disse retteligen tilsigter. Der står: »Senest med det første sekund af den første time af den syvende julemorgen fra nu af vil jeg have åbenbaret mig for Universet ved hjælp af en atomkerneudviklingsproces (april 1961)«. Der står altså ikke noget om, at jorden går under i 1967, men derimod at 1967 vil blive et skelsættende år, hvor der kan ske store ting. Er det ikke pudsigt at konstatere, at også Adamski (og mange andre) mener, at 1967 vil blive et »mærkeår«. Lad mig også i denne forbindelse oplyse, at hvis man læser Adamski grundig, vil man opdage flere paralleller mellem »UL« og Adamski, hvadenten man nu kan lide det eller ej.

Med hensyn til »anden«, der ødelægger læsernes tillid, kan jeg oplyse, at ét af redaktionens medlemmer for at få lidt mere at vide om fænomenet besluttede sig til at tage til England (for egen regning) og foretage en undersøgelse af sagen. Under rejsen blev den pågældende ledsaget af tre andre ufologer, og resultatet blev, at man besluttede sig til at udgive originalberetningen på dansk, ikke i UFO-NYT men som et selvstændigt hefte, således at de, der måtte have dybtgående interesse for sagen, kunne få lejlighed til at studere fænomenet lidt nærmere. Dette må da selv den professionelle journalist Per Borgaard indrømme er mere, end visse journalister gør ud af en sådan sag.

Jeg beundrer P. B. for det kæmpearbejde, han må have udført som baggrund for sin udtalelse om, at det utvivlsomt er kommet som en chok for mange, at redaktionen har givet grønt lys for UL-artiklerne. For det er vel helt utænkeligt, at han blot er gået ud fra, at når han har denne opfattelse af tingene, ja så må andre nødvendigvis dele hans synspunkter? Når ca. 10 pct. af vore læsere allerede har forudbestilt den danske udgave af UL-materialerne »ubeset« og »uanset pris« — og samtidig abonnementsfornyelsen allerede før jul var fordoblet i forhold til samme tidspunkt sidste år, så tyder det ikke på, at man har savnet det åndelige formynderskab, han besynger så højt, men gerne vil have lov at vurdere kendsgerningerne selv. Men tak for Deres venlige omsorg!

N. E. Wagenda skriver i sin første artikel: »Det kommende halvandet år vil vise om denne skikkelse, der kalder sig SANDHED, også taler SANDHED«. Disse ord kan redaktionen fuldt ud tilslutte sig og dermed skulle redaktionens stilling til fænomenet være klart nok tilkendegivet. Jeg kan ikke se, hvorfor jeg skulle have gjort særlige bemærkninger, med understregning af egen skepsis. Det er da rigtigt, at vi undertiden praktiserer en sådan fremgangsmåde, men så plejer vi altid at have et eller andet at hænge en sådan skepsis på. I dette tilfælde var situationen den særlige, at der for en del af de omtalte hændelser var ført tilstrækkeligt bevis og at såvel den engelske presse og kirke samt det ene af de to store universiteter har taget sagen så alvorlig, at man er gået i gang med mere videnskabeligt prægede undersøgelser, hvorfor vi ikke ønskede at gribe ind i sagen med vildledende konklusioner, der ville være baseret på »trosmæssige fordomme« uden bevisførelse.

Det er helt rigtigt, at G. Adamski har advaret mod »psykiske profetier«, men paradoxalt nok beskæftigede han sig selv med slige profetier og desuden må man jo nok indrømme at såvel hans TELEPATI som andre filosofiske strøtanker er af s;rdeles »psykisk« karakter, uden at de af den grund behøver at være forkerte.

UL-artiklerne blev ikke bragt for sensationens skyld, og jeg mener heller ikke, at der er tale om en skrøne, selvom jeg som tidligere nævnt ikke kan føre noget bevis for fænomenets direkte til-

knytning til »de fl. tall.«. Der foreligger et fænomen af ganske særlig karakter, som periferisk har berørt ting som andre ufologer sporadisk har været inde på i forbindelse med deres almindelige ufologiske arbejde. Vi har bragt artiklerne for at gøre opmærksom på fænomenets eksistens og af hensyn til dem, der prøver at finde en filosofisk forklaring på UFO-fænomenet. Det har aldrig været meningen at gøre »UL« til et hovedområde i UFO-NYT og som sådant har det aldrig været placeret. Vi har stadig vort normale arbejde at udføre, hvilket vi også bestræber os på efter bedste evne. UFO-NYT er et oplysningsorgan, gennem hvilket vi tilstræber at holde læserne orienteret om sagen og beslægtede fænomener Vi kan håbe på, at vi i valget af stof og oplysninger følger den rette vej. Vi kan ikke give nogen garanti, dertil er vor egen viden både for lille og begrænset, og af selv samme grund ønsker vi under ingen omstændigheder at optræde som et ensrettet talerør. Vi kan bede om tålmodighed og tolerance også for evt. fejltagelser, men vi kan ikke forlange det af vore læsere; og Per Borgaards indlæg viser, at vi heller ikke ubetinget skal forvente det, i det mindste ikke fra hans side.

Til slut et citat:

De, der ved mest, må sørge dybest.
Kundskabens træ er ikke livets træ.

— V. Stuckenberg. Så vidt vides, det sidste han skrev på sit dødsleje.

Frank Pedersen.

Fakta ophører ikke at eksistere, fordi de bliver ignorerede.

(Aldoux Huxley).

FILOSOFI

Er vi værdige til kontakt?

Fortæller man et menneske, at Jorden til stadighed bliver besøgt af fartøjer fra højtudviklede civilisationer i universet, bliver man ofte mødt med spørgsmålet: »Hvorfor lander de så ikke og optager kontakt med os?«.

Man forklarer da, at mange mennesker har været kontaktet. Man beretter lidt herom. Og så følger de næste spørgsmål: »Jamen, hvorfor sker det tilsyneladende tilfældigt på øde steder? Hvis der virkeligt kommer rumskibe hertil fra andre planeter, så ville det da være naturligt, at de landede på centrale steder og optog kontakt med Jordens ledere. Gjorde de det, så ville jeg tro dig«.

Og så står man dér. Ja, hvorfor lander de egentlig ikke for at optage kontakt med vor regering? Man synes jo, at det kunne de da også godt gøre. Men på den anden side — hvorfor skulle de egentlig gøre det?

De har næppe brug for vor hjælp. Men de kunne jo hjælpe os. De kunne give os nye videnskabelige oplysninger, som helt ville revolutionere vort samfund. Og de kunne give os gode råd i politiske sager. Hjælpe os med at løse alle vore indviklede problemer.

Men ville vi lytte til dem og gøre, som de anbefaler? Kunne det ikke tænkes, at menneskene ville betragte rumfolkene som undertrykkere? Og at vi ville planlægge en krig imod dem for at tilrane os deres værdier. Menneskene er så præget af egoisme, at de vil tænke på at skaffe sig selv så mange fordele som muligt.

Læg engang mærke til hvordan menneskene er imod hinanden. Se hvilken splittelse iblandt menneskene. Det er alles kamp imod alle. Det gælder om at fremhæve sig mest muligt på andres bekostning. Kun det, der kan bringe fordele, profit og

anseelse, er det værd at interessere sig for. Det præger alt lige fra de enkelte menneskers hverdagsliv til forholdet mellem nationerne.

Mange mennesker vælger sig venner efter deres sociale position og anseelse. Og man giver kun udtryk for meninger, som kan give popularitet og fordele.

I hverdagslivet forekommer utallige stridigheder og diskussioner. I familien kan der opstå mange situationer, hvor egoismen giver årsag til nedsættende og sårende ord. Og man kan altid finde årsager til at skændes med naboerne.

I erhvervslivet ser man særligt tydeligt alles kamp mod alle. Det gælder om at rydde alle rivaler til højere stillinger af vejen. Bagtalelser og intriger florerer. Man hjælper ikke andre. Man giver ingen oplysninger og råd. Man venter til man selv kan brillere med dem.

Man taler nedsættende og uvenligt om de, som ikke hører på det — ikke mindst i selskaber.

Også blandt ufologer findes megen stridighed og fjendskab.

Aviserne er fyldt med beretninger om vold, overfald, drab, terror, dramaer og andre forbrydelser.

Hvis de flyvende tallerkener lander på en stormagts militærbase, kan vi så være sikker på, at den ikke straks vil blive beslaglagt, for at det pågældende landt militær kan få et forspring i våbenkapløbet? Hvis Jordens ledere var blevet kontaktet af rumfolkene, kunne det så ikke tænkes, at dette blev hemmeligholdt, fordi det ville være en magtpolitisk fordel?

En særlig voldsom magtkamp foregår i det politiske liv. Her bruges alle kneb for at skade andre mest muligt. Det er politikere, som er ledere af nationerne på planeten Jorden. Resultatet er stridigheder og krige.

Tænk blot på den forfærdelige krig i Vietnam, hvor så mange nationer nu er indblandet direkte eller indirekte. Rædslerne er ubeskrivelige. Hundredtusinder af børn er forældreløse. Mange af dem er lemlæstede eller forbrændt til krøblinge. Hundredtusinder af udenlandske soldater findes nu i landet. Unge mænd, som efter endt uddannelse kunne se frem til en anvendelse af deres kundskaber i menneskehedens tjeneste. Nu bliver de lemlæstet eller drjbt i krigen eller lider en pinefuld død i de frygtelige junglefælder. Åh mennesker på Jorden — hvad er det dog I gør mod jeres brødre?

Kommer den dag dog ikke snart, hvor menneskenes egoisme forsvinder! Hvor krige, stridigheder og fjendskab slutter. Hvor alle kun tænker og taler det bedste om hverandre. Hvor alle kun tænker på at forstå og hjælpe hverandre. Da vil denne planet i sandhed blive vidunderlig at leve på. Og da vil vi være værdige til at blive kontaktet af højtudviklede civilisationer i universet.

For at dette mål kan nås, er det nødvendigt, at vi alle yder den største indsats. Ingen indsats er så lille, at den ikke bør gøres. Og ingen indsats er for stor, hvis vi skal nå målet, inden det er for sent. Og hvad med dig selv? Hvad har du gjort for menneskene — dine brødre og søstre i Kosmos?

Hans Lauritzen.

Fremtidens genier bliver ikke genier med guddommelig gnist, men elektronfysikere med elektrisk knist.

(Bernhard Coulot, musikforsker).

☆

Kort sagt:
Du har ikke overbevist et menneske, fordi du har bragt det til tavshed.

(John Morley).

☆

Når noget i dag er for ubetydeligt til at omtales, bliver det sunget.

(Jean-Paul Sartre).

☆

En læge kan begrave sine fejl. En arkitekt kan kun råde sine klienter til at plante vedbend.

(Alvar Aalto).

☆

Vor frihed er afhængig af pressens frihed, og d e n kan ikke begrænses, uden at den går h e l t tabt.

(Thomas Jefferson).

☆

Vor tids slaver drives ikke frem af piske, men af urvisere og terminsdatoer.

(John Steinbeck).

På vej mod verdenssamfundet

Af Anthony Brooke (Tidligere Rajah af Sarawak)

En tale holdt i Kuching Rotary Club, Sarawak, den 15. maj 1965.

Indlægget i dette nummers »brevkasse« vil utvivlsomt hos alle nye læsere rejse spørgsmålet, hvad det mon kan have drejet sig om.

Blandt de »gamle« læsere sidder mange og venter på nyheder af bekræftende eller afkræftende art m.h.t. Universal Link, specielt i betragtning af, at et »undersøgelseshold« har været i England i efteråret for at komme til bunds i sagen. En rapport fra denne tur kunne af forskellige grunde ikke blive færdig til dette nummer, hvilket bl.a. hænger sammen med den seneste udvikling i sagen. Det er jo nemlig klart, at når sagen har udviklet sig så — for en ydre betragtning — langsomt hidtil, så må den på et eller andet tidspunkt pludseligt begynde at akcelerere efter en meget stejl kurve, hvis den satte tidsfrist skal overholdes. Med de seneste begivenheder synes netop en sådan ny fase at være indledt, og vi har god grund til at antage, at billedet allerede inden næste nummer vil tegne sig meget tydeligt.

Foreløbigt kan vi sige, at alt, hvad der tidligere har været forelagt som kendsgerninger her i bladet, denne sag vedrørende, — også e r kendsgerninger. Endvidere, at SANDHED's udtalelser og påstande allerede i rigt mål er blevet — og til stadighed bliver bekræftet af konkrete begivenheder og hændelser som værende gyldige. Om dette også vil gælde fremover, og om tidsfristen for det bebudede klimax vil blive overholdt, kan der naturligvis ikke fremlægges håndgribeligt, objektivt bevis eller garanti for, — men indicierne er særdeles kraftige.

Den kommende rapport vil forsøge at forklare, hvad sagen egentligt — eller »også« — drejer sig om bag om den terminologi, som de involverede har fundet det naturligt at betjene sig af. Samtidigt vil rapporten forsøge at placere UL-fænomenet i forhold til flere andre af de ting, der rører sig i tiden. Som et foreløbigt fingerpeg for både nye og gamle læsere bringer vi nedenstående tale af Anthony Brooke. De, der ønsker at studere sagen nærmere selv, henvises til meddelelsen andetsteds i bladet.

Rejseholdet.

Må jeg først give udtryk for, hvor stor en glæde det er for mig at have fået denne mulighed for at mødes med Dem alle her i dag — og for at måtte delagtiggøre Dem i nogle oplysninger og dele nogle nye tankeretninger med Dem.

Det er kommet til at stå mig klart — med en vished, som er hævet over enhver tvivl — at til trods for den forvirring, splittelse, lidelse og uro, som vi er vidne til over alt i verden omkring os i dag, så vil det historiske klimaks, der hastigt nærmer sig, ikke resultere i en altomfattende katastrofe for vor jord, men i et dramatisk gennembrud af åndelige kvaliteter og kraft, som vil feje os alle ind i et verdensomspændende samfundsfællesskab — og disse højere kvaliteter vil gennem mennekehedens strukturforandrede bevidsthed udgøre den kommende leder-kraft i verden. Fra nu af og fremover vil vi komme til at se os selv tilbagelægge en uafbrudt kæderække af erfaringsforløb og udviklingsprocesser med en næsten ufattelig hastighed — indtil vi forløses gennem den tilstundende, ny verdens fødselsveer ind i én sand menneskehedens civilisation.

Verdensledelsen i denne ny tidsalder, som allerede er ved at tage form imellem os, vil hverken blive af kapitalistisk eller kommunistisk struktur. Den vil i stedet blive en syntese af alt, hvad der er bedst i alle de bestående systemer, under hvilke menneskeheden ledes nu — og sammen med en ny udvidet, højere forståelse, der vil bryde frem i menneskehedens sind, vil den indtage pladsen i stedet for egoisme, selviskhed, begærlighed, intole-

rance, hovmod og stolthed, som så mange af os stadig er indsnæret i — både i vore egne og i vore kollektive omgivelser — og som er så stærkt medvirkende til at ødelægge menneskeligt fællesskab.

De vil sikkert være enige med mig i, at alt dette kun kan blive virkeliggjort ved, at en ny forståelse af hensigten og formålet med vor tilværelse fremstår i menneskehedens sind, koblet sammen med en forstærket og bestyrket evne til at bringe den til virkeliggørelse. Og tidspunktet for at denne nye forståelse tager form, er umiddelbart forestående.

Forvandlingen.

Verdens ledende tænkere forudsiger hver på sin måde denne forvandling af menneskets hele natur, som er en uundgåelig betingelse for at eksistere i den ny samfundsorden på jorden, vi netop har talt om. Den fremragende historiker, professor Arnold Toynbee efterspører 21 civilisationers opståen og tilintetgørelse og påviser, hvorledes hver af dem efter tur brød sammen og gik til grunde som følge af åndelig svækkelse — gennem tilsidesættelse af de højere kvaliteters værdimålere ved at lægge hovedvægten i dominerende grad på materiel udvikling og materiel magt. Ud fra dette drager han den konklusion, at kun en åndelig ændring i selve menneskesindets struktur vil være tilstrækkelig til at imødekomme vort øjeblikkelige behov. Den lige så fremragende biolog og videnskabsmand, professor Julian Huxley, henleder vor opmærksomhed på, at hvis menneskeheden ellers ikke tilintetgør sig selv ved voldelige og naturstridige handlingsforløb, må det næste trin i dens udviklingsfase resultere i dens udfoldelse til en helt ny skabning med nye karakteranlæg, som vil løfte den op over dens nuværende animalske tendenser og den brutalitet, som disse medfører.

Nogle af Dem har sikkert hørt om den franske videnskabsmand og religionsforsker, Pierre Teilhard de Chardin, som skriver om tilstundende »Guddommeliggørelse« af verden, og om, hvad han kalder »Kristusblivelsen« af og i mennesket! — Og den indiske vismand, Sri Aurobindo, har delagtig-

Rajah Muda af Sarawak under hans besøg i København sidste vinter.

Når København ikke ved den lejlighed blev en eksotisk skikkelse rigere, er forklaringen den, at Rajah Muda er den britiske Sir Anthony Brooke – og så europæisk som nogen af ydre.

Sir Anthony's familie kom ud til Sarawak på Borneo som engelske kolonisatorer. Sarawakerne kunne lide dem, gjorde dem til rajaher, og Sir Anthony arvede titlen. Efter japansk besættelse under den anden verdenskrig gjorde englænderne Sarawak til koloni, og sammen med nationalt sindede sarawaker kæmpede Sir Anthony eller Rajah Muda imod dem i fem år, hvorefter han blev forvist fra Sarawak.

I de seksten år, denne forvisning varede – indtil Sarawak sluttede sig til Malajsia – har den tidligere rajah gennemgået en åndelig udvikling, som har foranlediget, at han nu til stadighed er på rejse for at hjælpe sine medmennesker til at forstå, at vor civilisation synger på sidste vers i sin nuværende skikkelse. – – Så vidt uddrag af »Politiken« 12.-1. 66.

Sir Anthony, som vi har den glæde at kunne regne blandt vore personlige og gode bekendte, er et særdeles realistisk, sagligt og nøgternt menneske. Hans dobbelte stilling som utrættelig sandhedssøger med økonomisk mulighed for at kunne skaffe sig førstehåndsviden overalt på jordkloden, – og som ex-konge med deraf følgende adgang bag mangen en kulisse, stiller ham i et ganske særligt lys. Han er i øjeblikket præsident for »The Commonwealth of World Citizens« samt livsvarigt medlem af »Royal Institute of International Affairs« og en lang række andre kendte organisationer. Samtidig er han en af hovedpersonerne omkring »Universal Link«.

gjort os i en vision af, hvad han kalder en overstoflig-betonet sindskvalitet, som vil træde i virksomhed med kraft og forandre menneskehedens bevidsthed — og dermed føre til en reorganisering af verdens samfundsfunktion hen imod opnåelsen af dens større fuldkommengørelse. For næsten 50 år siden erklærede han efter en lang række dybtgående, åndelige forskningsforsøg, at denne overstoflige sindskvalitet allerede da var begyndt at udøve sin indflydelse på menneskehedens bevidsthed, og — som han sagde — »ville indtræde i en fase af tilsynekommende kraft omkring 1967«. Jeg beder Dem lige om at bevare dette tidspunkt i minde, da jeg vil vende tilbage til det igen i en anden tilknytning.

Kort tid før premierminister Pandit Iawarharlal Nehru af Indien døde, fremkom han med en lige så mærkværdig som betydningsfuld bemærkning! — Han sagde: »Vi er ved at forlade religionens og politikkens tidsalder, og vi er i færd med at indtræde i videnskabens (kundskabens) og åndeliggørelsens tidsalder i stedet!« — Det er selvfølgelig rigtigt, at der, hvor de ydre former af religion og politik har tendens til at adskille mennesker, dér peger den sande videnskab i stadig tiltagende grad hen imod et fællesskab for alle livsformer, hvor det temmelig påfaldende kunne synes at være en kendsgerning at se ud, som om vi lever i et immaterielt univers, i hvilket stoffet fuldstændigt forsvinder som sådant under en videnskabelig analyse. Nogle videnskabsmænd er i virkeligheden næsten hensynsløst åbenhjertige angående dette forhold. — Da professor Einstein engang blev udspurgt af et medlem af den indiske regering vedrørende de kerneforskninger, han var optaget af, svarede han: »Jeg er sysselsat med åndelig forskning — idet jeg ser, hvor stof holder op og ånd begynder«. — Forstået således er det ikke for stort et spring at tage rent logisk at opfatte atomalderens gennembrud som forløberen for og forkynderen af åndeliggørelsens gennembrud — og vi har i dag ubestridelige resultater og tilkendegivelser i den videnskabelige forskning, som med sikkerhed vil komme til at ændre vor betragtningsmåde af tingene langt mere radikalt og dramatisk, end den kopernikanske tidsalders revolution gjorde det — i hvor vel også den som i et lynglimt stillede os over for den kendsgerning at måtte acceptere, at vi i hele den foregående historiske periode havde levet i en absolut illusion, hvad virkelighedsopfattelsen og vort forhold til universet omkring os angik. — Vi står måske over for et lignende — eller muligvis endog et større — chok i nutiden, når videnskaben til sidst gennem fuldbyrdede forskningsresultater kan forelægge os beviser for, at vi ikke er, og aldrig har været, faste, afgrænsede legemer — og et sammenbrud af vor nuværende opfattelse af, hvad vi består af, kan resultere i den ny opdagelse, at vi alle er komponenter af og udtryksformer for LYS — hvor svagt vi end måtte afgive genskær deraf i øjeblikket.

Åndelige vejvisere.

I forskellige dele af verden er der nu til stede, hvad der bedst kan beskrives som kraftfyldte koncentrationskilder af lys, personficeret i menneskelig skikkelse. Og en af disse fremtrædende personligheder, som kom til verden i Korea i 1920, er netop på en verdensomspændende rundrejse, fordi tidspunktet for hans indsats nu er indtrådt. Hans indflydelse gør sig i altovervældende grad gældende blandt ungdommen, og jeg tror, det måske vil interessere Dem at høre, at gennemsnitsalderen for en gruppe af ca. 500 koreanere, jeg mødte i Korea sidste år, og som har erkendt den vægtige betydning i hans budskab og i konsekvens deraf optaget en helt ændret livsform, er 23 år. De koreanske og japanske regeringer erkender uforbeholdent hans indflydelse på selv overbeviste kommunister — og han bekræfter de oplysninger, jeg har givet Dem, og fastslår, at vi netop er trådt over dørtærsklen til en periode med ekstraordinære begivenheder, som vil finde sted mellem 1965 og 1967 — på hvilket sidstnævnte tidspunkt den alvorligste krise, og klimaks for vor lange historiske periode, vil have kulmineret, og fundamentet til en helt ny verdensorden vil være blevet grundlagt. Han taler om sandhedens og kærlighedens tidsalder, som nu er ved at blive indvarslet, og hans opgave er at forkynde, at den verdensorden, som vi har kendt indtil nu, er slut, og at de konflikter, som gør sig gældende overalt i verden nu, og også raser i menneskehedens egne sind, er den kamp, som nogle kalder Harmageddon, og i den strid er vi vidne til gamle metoders og gamle værdimåleres dødskamp. Hver eneste, hver enkelt af os er inddraget i denne strid, hvor han end måtte befinde sig. Vi kan ikke undslippe den. Det er en kamp, som ikke kan undgå at bringe en betydelig sum af lidelse, fordi stærke kræfter som begærlighed, selviskhed, ufordragelighed over for andre og begæret efter at have magt, vil blive bragt i anvendelse i en verdensomspændende målestok som modstand imod den nu uimodståelige kraftindstrømning af højere kvaliteter og højere værdimålere — af højere sandhedsforståelse — der

finder sted! — Det er disse forædlede komponenter, som vil grundlægge den ny tidsalder og feje den gamle verdensorden bort for altid. Det er blot en anden måde at tale om genindsættelsen af de evige sandhedsnormer på og genoprettelsen af den direkte forbindelse mellem Skaberen og hans skabning. — De, der foretrækker at udtrykke sig på en lidt mere videnskabelig måde, vil måske spørge sig selv — med Einsteins ord in mente — om de ikke-stoflige kvaliteter, som findes slumrende i atomenergi — om eventuelt det, der kaldes sprængningen af det fysiske atom (og dermed frigivelsen af de kolossale energier i det) måske kunne have et tilsvarende mønster i åndelig anordning — forstået således, at energierne er indesluttede i individuelle enkeltpersoner, som så igen udgør, for at blive i billedet, menneskehedens levende atomer i en verden, der selvfølgelig på sin side atter billedlig kan opfattes som et atom af universet.

Vi behøver kun at tænke på vor egen betydning i denne sammenhæng for klart at erkende, at medens vi rent fysisk intet som helst er i forhold til universet omkring os, så er vi i åndelig forstand ALT og kun vore åndelige bestanddele tildeler os alle sand og jævnbyrdig betydningsfuldhed. I hver enkelt af os er indkapslet universel kraft og indgraveret den Guddommelige Skabers styrke og billedmønster — på samme måde som agernet indebærer kvaliteten af egetræet og dets billede i sin totale fuldkommenhed. — Og det tilstundende, universelle kraftgennembrud vil samtidig udøve sin virkning på menneskeheden og på universet — og vil tjene til at gøre mennesket varigt bevidst om sit sande væsen og sin virkelige bestemmelse — undergivet den åndelige lov, som er suveræn hersker over alle udtryksformer, og som vil bestyrke og oplive ham til fuldere at bidrage med sin andel i opbygningen af et mere fuldkomment verdenssamfund. Hvad enten vi er os det bevidst eller ej, så er formålet med vor eksistens her på jorden at være udtryksformer for Ånden og for de Højeste Værdier — og det både i vore egne, individuelle liv og i vore fælles, kollektive samfundsforhold! —

Indtil nu har de fleste af menneskehedens forsøg på at samles til en enhed mere bidraget til at opridse det ydre udkast til et verdenssamfund. Ved at iagttage hele den samlede forandringsproces kan vi da ikke så at sige betragte kommunismen som en begyndelses- — en ufuldstændig udtryksform – en primitiv anelse af en verdensomspændende enhedsbevægelse — som imidlertid ikke kan finde sin fuldbyrdelse på grund af dens slagside i mangel af den nødvendige faktor: Dynamisk åndeligt indhold? — Et dynamisk åndeligt indhold, der efterhånden som det bryder igennem, vil føre til en uhyre og forvandlende bevidsthedsopvågning hos alle folkeslagene i de kommunistiske lande og gøre dem vidende om deres kræfter og åndelige kapacitet. Er det ikke netop kommunismens vision af et verdensbillede, som frembyder en forfærdende udfordring til en civilisation, som på sin side lider under sin mangel på at have denne vision af et verdenssamfund — og som i lige så høj grad savner en effektiv åndelig dynamisk kraft — i en tidsalder, hvor det er et absolut bydende imperativ at tænke i åndelige og universelle baner! Commonwealth og andre lignende sammenslutninger og unioner — er de ikke for størstedelen de ydre udtryksformer for den underbevidste dragning og længsel imod verdensenheden? — Disse dannelser, såvel som menneskeheden som helhed, vil nu blive mere bevidst opmærksomme på deres iboende, levende sjæl. Med digterens ord: »Vi alle er blot dele af et eneste vældigt hele, hvis legeme er den fysiske verdens natur, og sjælen er GUD«. — —

Den pågældende mand fra Korea, som jeg omtalte for Dem for et øjeblik siden, har forøvrigt navnet Sun Myong Moon — et navn, som blev givet ham ved fødslen. Betydningen af »Myong« er »Lys« (eller »Lys-hav«) — og hans andre navne har også ligesom tilfældigt kosmisk symbolske betydninger med henvisning til hans mission. For øjeblikket er han i USA, og efter også at have besøgt Europa vil han vende tilbage til Korea på en rejserute, der ligger så nær op ad Sarawak, at jeg synes, det ville være en forsømmelse af lejligheden, hvis han ikke blev inviteret til at komme og tale her til Dem — og jeg er overbevist om, at mange af dem ville glæde dem over at møde ham og det lille, koreanske selskab, der rejser sammen med ham — blot en 2—3 stykker, tror jeg! Han er allerede blevet inviteret til at besøge Malaya og Singapore.

I synlig skikkelse.

Mr. Sun Myong Moon's mission og indsats falder i tråd med begivenheder, der for øjeblikket finder sted på den anden side af jorden — i England og andre lande — hvor en skikkelse, som øjensynlig hører til i en højere dimension, end vi almindeligvis opfatter, giver sig til kende og viser sig for mennesker i en ret konkret og synlig form. Han tilkendegiver, at hans navn er »Sandhed« og forbereder sindet på, at han har et vigtigt budskab til menneskeheden på dette skelsættende tidspunkt. Han siger, at han er Lyset og Sandheden og ALT

i hele Universet, og han fastslår følgende: »Det er min agt at bringe min jordkreds til erkendelsen og forståelsen af min hele, fulde, totale nærværelse, ved hjælp af praktiske metoder, som bedst kan erkendes af mennesker!« — Han har gentagne gange forkyndt og fastslået, at han vil have åbenbaret sig for universet — (han taler altid om »Mit Univers«) — inden slutningen af 1967, og at det vil ske ved hjælp af, hvad han kalder en »atomkerneudviklingsproces«. — Han forklarer ikke dette i nærmere detaljer — bortset fra at tilføje, at det forhæng, som nu skillende afsondrer os fra det uhindrede, direkte Sandhedens Lys, vil blive løftet, og at dette vil blive udført gennem en eller anden kerne-proces, der vil blive taget i brug som middel dertil. Han siger, at ingen kan vide dagen eller timen for, hvornår denne universelle åbenbaring vil finde sted, og han tilføjer, at den vil hænde med den største pludselighed. Han siger, at hans plan er absolut og urokkelig, og at hans universelle og direkte medarbejdere og forbindelsesled i kæden nu vil vise sig og komme til syne — og at mange — hver på sin måde — vil modtage deres egen forståelse af og bekræftelse på, hvad der er i færd med at ske — at der kort sagt vil indtræffe mange ydre begivenheder, før den universelle åbenbaring finder sted.

Da jeg for nylig var i Indien, talte jeg med præsident, dr. Radhakrishnan, om dette. Han betragtede tankefuldt et billede, som jeg viste ham, og som skal være en nøjagtig gengivelse af denne skikkelse i en af dens tilsynekommende former — og efter en kort pause sagde han: »Vi må forvente, at disse ting vil indtræffe nu«.

Jeg håber, at jeg i den korte tid, der har været til min disposition, har været i stand til at meddele Dem i hvert fald nogle af de betydningsfulde indslag, som finder sted rundt om i vor verden i dag for at hidføre dens forvandling til et højere, åndeliggjort niveau. Dette må føre til verdensenhed på jorden, og til et samfund af verdensborgere og én sand menneskehedens civilisation. — Det har ikke været min opgave at overbevise Dem om gennem mine ord, at de kendsgerninger, jeg har omtalt, forholder sig således. De vil alle før eller senere — hver enkelt af Dem — gøre Deres egne erfaringer, som vil vejlede Dem til den fulde forståelse af disse tings sandhed.

Jeg takker Dem hjerteligt, fordi De har lyttet til mig, og for den glæde, som det har været for mig at være sammen med Dem i dag; og må jeg som en konklusion af det foregående foreslå, at vi åbner vore sind og vore hjerter i lydhørhed for at kunne modtage og rumme den sandhedskerne, som ligger indgraveret i hver eneste af os, og ønske, at den Allestedsnærværende Sandhedens Ånd må tilkendegive for os, hvad end den finder betimeligt — både med hensyn til sit virke i universet og i menneskehedens hjerter i dag — og at den vil vise hver enkelt af os, hvordan hver især bedst skal udføre den del af opgaven, der er lagt hen til ham — i den fælles vandring frem imod at tænde stråleglansen for den ny tid.

—/*A.V.*

Våben alene er ikke nok til at holde fred — det må holdes af mennesker.

(John F. Kennedy).

Har man meget, så går det til, har man lidet, så slår det til.

(Dansk ordsprog).

☆

Den er ung nok, som er sund, og den er rig nok, som er uden gæld.

Dansk ordsprog.

Åh ja, — tilværelsen er dog forskellig fra alt andet.

Storm P.

DIVERSE

Adamski i Rom

Da følgende brev, som er skrevet af en af George Adamskis kontakter her i Europa, giver visse supplerende detailler i forbindelse med Adamskis meget omtalte besøg hos paven i Rom, er vi blevet opfordret til at bringe det her i oversættelse. Red.

Til redaktionen.

George Adamskis død og Desmond Leslies mindeartikel fik mig til at erindre de sidste få dage, jeg tilbragte med mr. Adamski i Rom i maj/juni 1963. Eftersom han nu er død, mener jeg, at jeg nu har ret til at give en beretning om hændelserne den gang, og at Deres læsere kunne tænkes at være interesserede i det.

Jeg havde ledsaget George til Rom allerede i 1959, og jeg husker stadig hans brændende ønske om at møde paven, Pius, til en privat samtale. Dette mål blev imidlertid ikke nået i 1959. Jeg var derfor bange for, at George også i 1963 ville blive skuffet. Han ankom til Basel sammen med mrs. May Morlet fra Antwerpen. Da han var fast besluttet på at tage til Rom, indvilligede hun og jeg i at dele udgifterne og lade ham prøve lykken igen, denne gang med pave Johannes XXIII. George fortalte mig, at han var temmelig sikker på at blive modtaget, og at han skulle aflevere en personlig meddelelse til paven, en meddelelse, som han havde modtaget i København nogle få uger tidligere. Han sagde endvidere, at han skulle være foran St. Peters kirken om fredagen, d. 31. maj, kl. 11,00.

Vi bragte ham derhen i tide. Da vi ankom til trappen, som fører op til Peterskirken, så George sig omkring og sagde efter nogle få sekunders forløb: »Jeg kan se manden, vent på mig her igen om en times tid«. Så gik han hurtigt fra os, gennem mylderet, hen mod den venstre side af domkirkens indgang. Jeg havde set til højre, fordi jeg forventede, at han ville få adgang gennem den port, hvor Schweizergardisterne er posteret. George gik imidlertid over til venstre, hvor jeg for første gang bemærkede en trædør, omkring hundrede meter fra det sted, hvor vi stod. Denne dør stod en smule på klem, og en mand stod ved siden af den, øjensynligt på udkig efter nogen. Han var iført mørkt tøj, men det var ikke nogen præstekjole. På hans bryst så jeg en eller anden slags kulørt skinnende materiale, enten noget af en silkevest eller en metalplade af en slags. Farverne var rød og grøn. Der var et mylder af mennesker imellem os. Men dette er, hvad jeg så.

May og jeg gik ind i domkirken og bagefter ind på en café. Vi følte os spændte, selv om vi vidste, at det, at George havde fået adgang til Vatikanet ikke var ensbetydende med, at han kunne komme til at besøge paven selv. Morgenaviserne havde bragt dårlige nyheder om hans helbredstilstand. Jeg noterede mig imidlertid i min hukommelse, at det, at han (Adamski) blev modtaget ved en anden end den sædvanlige indgang, ville betyde, at han ikke ville blive opført på listen over de daglige besøgende. Dette forekom mig interessant.

Da vi en time senere igen mødte George, skulle alle vore bekymringer forsvinde. Hans ansigt strålede af glæde, og hans brune øjne skinnede som to ædle topaser. Det vil jeg aldrig glemme. »Jeg har set paven«, sagde han langsomt, men triumferende med sin dybe stemme. »Han talte med mig, jeg gav ham meddelelsen, og han gav mig sin velsignelse. Så I kan forstå, at vi har opnået noget, når det kommer til stykket. Vor rejse var ikke (forgæves? — dette mangler. o.a.).

Han fortalte os, at samtalen kun havde varet nogle få minutter, men bagefter havde han til-

bragt en betragtelig tid med den mand, som havde modtaget ham. Jeg spurgte ham (Adamski) om han var en rummand. Han sagde: »Ja, det tror jeg, i det mindste fik jeg det indtryk«. Han syntes at have nær tilknytning til paven, en slags grå eminence, sagde han, og han vidste besked med en masse. George nævnte også, at paven ikke boede i de værelser, som det er meddelt offentligheden i pressen, vendt mod St. Peters pladsen, men at hans soveværelses-vinduer vendte ud mod Vatikanets have. Han tilføjede i fortrolighed: »Paven er ikke nogen døende mand, hvis I spørger mig. Det er rigtigt, at han er meget svag, for han kan ikke spise, men hans hud er fin som et barns, endog en smule rosenrød. Jeg har set folk, som er døde af mavekræft. Deres hud så helt anderledes ud. Og de har ikke engang forsøgt at operere paven. Han er ikke for gammel til det. Harry Truman gennemgik denne operation, da han var firs«.

Den selvsamme aften fortalte de romske aviser om den gode dag, paven havde haft, og de nævnte endog hans forbedrede hudfarve. Lørdagens første meddelelser var imidlertid værre end nogensinde.

Da den første ophidselse havde lagt sig, spurgte jeg George, hvad han ville sige til at få frokost. Han var glad for forslaget, og gik hen på en dejlig restaurant. George bestilte en bøf med løg, (onions), men ingen af tjenerne kendte dette engelske ord. Og eftersom hverken May eller jeg kunne huske det italienske ord for det, tog det os en rum tid at opfylde hans ønske.

Det var ved frokosten næste dag, at George pludselig, ud fra sin brystlomme tog en slags plastic-pung, meget lille og med en ganske enestående inskription under et gennemsigtigt, indlagt stykke. Den var skrevet med pen, med bogstaver jeg aldrig før havde set. Det er sikkert, at de hverken var romerske eller gotiske, ej heller var de russiske, kinesiske, japanske eller arabiske. Nedenunder denne inskription stod datoen for mødet, skrevet på engelsk med romerske blokbogstaver.

Da George åbnede denne pung, sad vi troldbundne. Den allersmukkeste guld-medaille med pavens portræt var nedfældet i den beskedne pung. Det så for mig ud som en økumenisk (kirkelig) mønt, eller den kan have været af ældre dato. Jeg tog den i hånden og var forbløffet over dens vægt. Det er sikkert, den var i rent guld, i det mindste 18 karat, om ikke 22. (Da jeg er datter af en guldsmed, ved jeg ganske nøje, hvad jeg taler om). Denne mønt ville mindst koste mellem 200 og 300 Schweizerfranc. George kunne givetvis ikke have købt den. Han gik aldrig omkring med penge på sig, og han kendte ikke engang forskel på møntsorterne. Og han havde aldrig været på gaden, uden i følge med os.

Da jeg forlod ham i lufthavnen i Rom den følgende dag, var han stadig i sin glade sindsstemning. De fotos, vi tog af ham, viser det klart. Jeg vidste, at jeg formentlig aldrig skulle se ham mere, men den kendsgerning, at jeg havde været ham til nogen hjælp i forbindelse med muliggørelsen af dette møde, gjorde også mig glad. Og for første gang gik det op for mig, at George Adamski var missionær af en eller anden slags, skønt han aldrig havde betroet mig sine dybeste hemmeligheder.

Det står ikke til mig at bedømme, hvorvidt han var i stand til fuldstændigt at færdiggøre denne mission, og hvorvidt han holdt sig oppe på den standard, hans særlige opgave stillede, til sit sidste åndedrag. Men jeg ved, at han var ventet, og blev modtaget af Johannes XXIII tre dage før paven døde, pinsedag, den 3. juni 1963. Og jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at der var andre betydningsfulde møder, i andre betydningsfulde bygninger, sådan som han fortalte mig.

Lou Zinsstag, Gerbergasse 45, Basel, Schweiz.
Kilde: FLYING SAUCER REVIEW,
november-december 1965 /IOKj.

Den vise foretrækker fremfor at sejre slet ikke at indlade sig i strid.

da Roche Foucauld.

☆

Selv en enkel tanke bliver indviklet, når den meddeles et menneske, hvis tanker følger indviklede baner.

Inayat Khan.

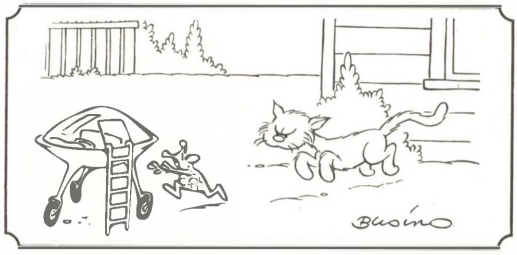

Hynek kampagne for UFO-undersøgelser

Et brev skrevet af dr. J. Allen Hynek, og som først blev afvist, er nu blevet offentliggjort i oktober nummeret (d. 21. okt.) af SCIENCE, der er organ for »The American Association for Advancement of Science«. Dr. Hynek, der er videnskabelig leder af det amerikanske luftvåbens UFO-program, erklærer, at han *»ikke kan afvise UFO-fænomenet med et skuldertræk«*. Dr. Hynek efterlyser en alvorlig videnskabelig undersøgelse af de resterende »vanskelige« UFO-tilfælde.

Da SCIENCE i første omgang afviste dr. Hyneks brev i august måned, frigav han indholdet af brevet til pressen. Hans kommentarer blev udsendt over de nationale telegrambureauer. Den senere offentliggørelse af, at universitetet i Colorado skulle overtage UFO-undersøgelserne og en del spørgsmål stillet af pressen, fik imidlertid tidsskriftet til at skifte mening.

I et senere interview i WASHINGTON POST, der kommenterer brevet i SCIENCE, henviser dr. Hynek til »flere hundrede« gode tilfælde (rapporter) i sit arkiv, som videnskabsmænd kunne studere med udbytte. Han sagde, at mindst halvdelen af de uforklarlige tilfælde i luftvåbnets arkiver stammer fra »stabile og troværdige« mennesker, og anfører som argument en meget stor overensstemmelse i beskrivelsen af objekterne og disses opførsel.

NICAP er endvidere vidende om, at SATURDAY EVENING POST senere vil bringe en arti kel af dr. Hynek.

UFO Investigator okt./nov. 66 /F.P.

Nye bøger

Forlaget PARTHENON, Hälsingborg, har netop udsendt to nye bind i sin serie af UFO-litteratur i svensk oversættelse. Det drejer sig denne gang om følgende.

Wilbert B. Smith:

»Fakta om flygande tefat och deras drivmetoder«.

Blandt gamle ufologer vil Wilbert Smith's navn være både velkendt og anset, og i sig selv anbefaling nok for bogen. Lad os dog for en sikkerheds skyld minde om, at han havde elektroteknisk ingeniøruddannelse og de sidste år før sin alt for tidlige død i 1962 var chef for teleafdelingen under Canadas Kommunikationsministerium. I kraft af sin ansættelse under staten blev han leder af det Canadiske »Project Magnet«, der kan betegnes som verdens første officielle, videnskabelige undersøgelsesprojekt m.h.t. fartøjer af ikke-jordisk herkomst og de fysiske principper, der måtte være involveret, bl.a. geomagnetisme og gravotation.

Bogen er en samling af foredrag, som Wilbert Smith har holdt, og rummer adskilligt stof til eftertanke, både for teknisk og filosofisk interesserede ufologer.

Desværre er denne lille perle kun på 78 sider, men den nydelige indbinding og ikke mindst indholdet taget i betragtning, er bogen nu nok sin pris værd, hvorfor vi roligt kan anbefale den. De forholdsvis små oplag, man for sådanne værker må operere med i de skandinaviske lande, og — for danske læseres vedkommende — de ugunstige kursomregninger bør ikke regnes forlaget til last og afholde læserne fra at ofre sv.kr. 17.50 på sagen.

Der er ikke noget, der hedder den stærkeres ret; det hedder den stærkeres pligt!

Anon.

Daniel W. Fry:

»Utvecklingens kurva«.

Heller ikke denne bogs forfatter behøver nogen større præsentation, idet de fleste ufologer vil genkende ham som raketingeniøren, der skrev en af de velkendte kontaktberetninger. Denne hans oplevelse ændrede hele hans løbebane. En bog, han skrev bl.a. på grundlag af sine indvundne erkendelser, indbragte ham i 1960 titlen af æresdoktor i filosofi ved St. Andrews University i London.

Hvis Wilbert Smiths bog var sin pris værd, så er dette lille skrift det i endnu højere grad, men til gengæld kun for filosofisk interesserede. På disse 60 sider får man på letfattelig måde udpeget den vej og ledetråd, som al udvikling følger og må følge, hvadenten det drejer sig om videnskaben, hele kulturer eller den enkeltes åndelige udvikling. Alt synes at følge den samme »udviklingens kurve«, der desværre alt for længe eller alt for ofte har været tabt af syne i den almindelige forvirring inden for filosofi, religion og åndsvidenskab, ja, ofte endda fornægtet. Bogen beskriver kort de forskellige stadier på denne kurve og påviser, hvordan Jesus demonstrerede dem ét for ét som baggrund for sin påstand: »Jeg er vejen —«. Tankegangen i bogen har meget til fælles med yogafilosofi, og den, der er interesseret i en nøgle, der kan sætte mangt og meget på plads, kan her skaffe sig den formedelst sv.kr. 15.50.

Begge bøger kan rekvireres direkte fra forlaget PARTHENON, Cederströmsgt. 4, Hänsingborg 6.

UNIVERSAL LINK

Da interessen for UL har vist sig at være tilstrækkelig stor, er det nu endeligt vedtaget at gøre originalmaterialerne tilgængelige på dansk. Vi har fundet det mest hensigtsmæssigt at lade første hefte indeholde

Den oprindelige dokumentarberetning.
Forskellige skrifter af betydning for forståelsen.
En a jour føring med den seneste udvikling.

Fremstillingsprisen for dette hefte vil formodentlig kunne holdes væsentligt under 10 kr. Det er så hensigten i hurtig rækkefølge at udsende flere hefter, der bringer seneste nyt og samtidig »haler« ind på de mellemliggende materialer.

Første hefte skulle kunne foreligge inden næste nummer af UFO-NYT. Bestillinger sendes til

SUFOI-Sjælland,
Elmevej 2,
Borup Sj.

Tidligere modtagne bestillinger vil blive ekspederet, uden at fornyet henvendelse er nødvendig.

SUFOI efterlyser

foredragsholdere

til at medvirke i oplysningsarbejdet om fænomenet

»De flyvende tallerkener«.

Er De interesseret, så skriv til UFO-NYT, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Følgende oplysninger ønskes:

1. Navn og adresse.
2. Eget motorkøretøj?
3. Interesseområde i sagen.
4. Uddannelse.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1965.

BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.
— Ivar T. Martinsen, Welhavensgt. 66.
— Wohlert Nielsen, Postbox 118, Hop st.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.

DOKKA: Anders Frederiksen.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes.

HARSTAD: Yngvar Hartvigsen, St. Olavs gate 20.

HOKKSUND: M. Hallingstad.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.

OPPDAL: Sverre Teveldal.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Trond Lauvås, Stavanger Tekniske Skole, tlf. efter kl. 16,00 3 13 68.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzerstrasse 129, Tyskland.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Guleng gård.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. aug. 1965.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

KBH. V: H. Heiden, Flensborggade 32, VE 918y.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626)101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HOLBÆK: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B, tlf. 1364.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Fayesvej 39.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

SLAGELSE: Leif Jørgensen, Skælskørvej 55.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.

SVINNINGE: A. Hervik, »Birkholm«, tlf. (03 465) 461.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Guldbæksminde, Trelborg, Gudum pr. Lemvig, tlf. Fabjerg (078) 4 21 11.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

NYBORG: K. Aa. Balsløv, Bregnevej 14.

ODENSE: E. Hviid Steengård, Rugårdsvej 167, tlf. (09) 12 28 35.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., tlf. (09) 21 34 76.

Meddelese fra NORSK UFO - BULLETIN

Vi takker for det gamle år og for Deres interesse. Imidlertid beklager vi å måtte meddele, at interessen desverre ikke har vist seg å være stor nok til, at en fortsettelse av driften er praktisk gjennomførlig.

Vi vil sørge for at forskudd for abonnement 1967 vil bli tilbakebetalt i løpet av februar / mars. Eventuelle observasjoner og manuskripter bedes herefter tilsendt herværende tidskrift, som vi gir vår uforbeholdne støtte.

Krarupvej 7, Brønshøj, Københ., Danmark.
12. januar 1967.
I. T. Martinsen.

Husk at forny abonnementet på UFO-NYT!

Prisen er stadig 24 kroner om året.

UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.

VÆR MED TIL AT SKAFFE UFO-NYT FLERE ABONNENTER.

★ ★ ★

UFO billedhefte

SUFOI kan nu levere den nye brochure, BILLEDHEFTET på 40 sider. Heftet er i samme format som UFO-ORIENTERING og trykt på samme slags papir. Trods store udgifter til fremstilling af klicheer er prisen kun 3 kr. pr. stk. BILLEDHEFTET, der er et værdifuldt supplement til UFO-ORIENTERING, kan bestilles ved:

UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.

Ved bestillinger på 3 stk. og derunder skal yderligere beregnes porto på 80 øre, som venligst bedes gireret sammen med beløbet for billedhefterne. F.P.

LITO TLF. 211815 SVENDBORG